

Jób

¹ Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl sprostný a upøímý, boje se Boha, a vystøíhaje se zlého. ² Kterémuž se narodilo sedm synù a tøi dcery. ³ A mìl dobytka sedm tisíc ovec, tøi tisíce velbloudù, pìt set spøežení volù, a pìt set oslic, a èeledi služebné velmi mnoho, a byl muž ten vznešenìjší nade všechny lidi východní. ⁴ I scházivali se synové jeho, a strojivali hody po domích, každý ve dni svém. Posílávali také, a zvali své tøi sestry, aby jedly a pily s nimi. ⁵ A když vypoøádali dny hodù, posílával Job, a posvícoval jich, a vstávaje ráno, obìtoval zápaly podlé poètu všech jich. Nebo øíkával Job: Snad zhøešili synové moji, aneb zloøeèili Bohu v srdci svém. Tak èiníval Job po všechny ty dny. ⁶ Jednoho pak dne, když pøišli synové Boží, aby se postavili pøed Hospodinem, pøišel také i Satan mezi nì. ⁷ Tedy øekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpovìdìl Satan Hospodinu, øka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji. ⁸ I øekl Hospodin Satanovi: Spatøil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, a že jest muž sprostný a upøímý, bojící se Boha a varující se zlého. ⁹ A odpovídaje Satan Hospodinu, øekl: Zдалиž se Job darmo bojí Boha? ¹⁰ Zdaž jsi ty ho neohradil i domu jeho a všeho, což má, se všech stran? Dílu rukou jeho požehnal jsi, a dobytek jeho rozmnožil se na zemi. ¹¹ Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se všeho, což má, nebude-li⁺ zloøeèiti v oèi. ¹² Tedy øekl Hospodin Satanovi: Aj, cožkoli má, v moci tvé buì, toliko na nìj nevztahuj ruky své. I vyšel Satan od tvæi Hospodinovy. ¹³ Jednoho pak dne synové a dcery jeho jedli, a pili víno v domì bratra svého prvorozeného.

¹⁴ I pøišel posel k Jobovi, a øekl: Když volové orali, a oslice se pásly podlé nich, ¹⁵ Vpád uèinivše Sabejští, zajali je, a služebníky zbili ostrostí meèe, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì. ¹⁶ A když on ješti mluvil, pøišed druhý, øekl: Oheð Boží spadl s nebe, a rozpáliv se na dobytek i na služebníky, sehltil je, já pak utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì. ¹⁷ A když ten ješti mluvil, jiný pøišed, øekl: Kaldejští sšikovavše tøi houfy, pøipadli na velbloudy, a zajali je, a služebníky zbili ostrostí meèe, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì. ¹⁸ A když ten ješti mluvil, jiný pøišel a øekl: Synové tvoji a dcery tvé jedli, a pili víno v domì bratra svého prvorozeného. ¹⁹ A aj, vítr veliký strhl se z té strany od poušti, a udeøil na ètyøi úhly domu, tak že se oboøil na dìti, i zemøeli, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì. ²⁰ Tedy Job vstav, roztrhl roucho své, a oholil hlavu svou, a padna na zem, poklonu uèinil. ²¹ A øekl: Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý se také zase tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buì požehnáno jméno Hospodinovo. ²² V tom ve všem nezhøešil Job, a nepøivlastnil Bohu nic nemoudrého.

2

¹ I stalo se opìt jednoho dne, že když pøišli synové Boží, aby se postavili pøed Hospodinem, pøišel také i Satan mezi nì, aby se postavil pøed Hospodinem. ² Tedy øekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpovìdìl Satan Hospodinu, øka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji. ³ I øekl Hospodin Satanovi: Spatøil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, že jest muž sprostný a upøímý, bojící se Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upøímnosti své, aèkoli jsi ty mne popudil proti nìmu, abych jej hubil bez pøíèiny. ⁴ A odpovídaje Satan

Hospodinu, øekl: Kùži za kùži, a všechno, což má èlovìk, dá za sebe samého. ⁵ Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se kostí jeho, a masa jeho, nebude-li⁴ v oèi zloøeèiti tobì. ⁶ Tedy øekl Hospodin Satanovi: Aj, v moci tvé buì, a však zachovej ho pøi životu. ⁷ Protož vyšed Satan od tvòoi Hospodinovy, ranil Joba nežitem nejhorším, od zpodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho, ⁸ Tak že vzal støepinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele. ⁹ I øekla jemu žena jeho: Ještì vždy trváš v své upøímnosti? Zloøeè Bohu a umøi. ¹⁰ Jízto øekl: Mluvíš, jako jedna z bláznivých mluvívá. Dobré-liž jen víc brátì budeme od Boha, zlých pak nebudeme pøijímati? V tom ve všem nezhoøšil Job rty svými. ¹¹ Když pak uslyšeli toi pøátelé Jobovi o všem tom zlém, kteréž pøišlo na něj, pøišli jeden každý z místa svého: Elifaz Temanský, a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, na tom zùstavše spolu, aby pøijdouce k nìmu, politovali ho a tìšili jej. ¹² Kteøíž pozdvihše oèi svých zdaleka, nepoznali ho. Potom pozdvihše hlasu svého, plakali, a roztrhše jeden každý roucho své, házeli prachem nad hlavy své zhùru. ¹³ A sedili s ním na zemi sedm dní a sedm nocí, a žádný k nìmu nepromluvil slova; nebo vidìli, že se velmi rozmohla bolest jeho.

3

¹ Potom otevøev Job ústa svá, zloøeèil dni svému. ² Nebo mluví Job, øekl: ³ Ó by byl zahynul ten den, v němž jsem se naroditi mìl, i noc, v níž bylo øeèeno: Poèat jest pacholík. ⁴ Ten den ó by byl obrácen v temnost, aby ho byl nevyhledával Bùh shùry, a nebyl osvícen svìtlem. ⁵ Ó by jej byly zachvátily tmy a stín smrti, a aby jej byla pøikvaèila mraèna, a pøedisila horkost denní. ⁶ Ó by noc tu mrákota byla opanovala, aby nebyla pøipojena ke dnùm roku, a v poèet mìsícù nepøišla. ⁷ Ó by noc

ta byla osamìla, a zpìvu aby nebylo v ní. ⁸ Ó by jí byli zloøeèili ti, kteøíž proklínají den, hotovi jsouce vzbuditi velryba. ⁹ Ó by se byly hvìzdy zatmìly v soumraku jejím, a oèekávajíc svìtla, aby ho nebyla doèekala, ani spatøila záøe jitøní. ¹⁰ Nebo nezavøela dveøí života mého, ani skryla trápení od oèí mých. ¹¹ Proè jsem neumøel v matce, aneb vyøed z života, proè jsem nezahynul? ¹² Proè jsem vzat byl na klín, a proè jsem prsí požíval? ¹³ Nebo bych nyní ležel a odpoèíval, spal bych a mìl bych pokoj, ¹⁴ S králi a radami zemì, kteøíž sobì vzdìlávali místa pustá, ¹⁵ Aneb s knížaty, kteøíž mìli zlato, a domy své naplòovali støíbrem. ¹⁶ Aneb jako nedochùdèe nezøetelné proè jsem nebyl, a jako nemluvdátka, kteráž svìtla nevidìla? ¹⁷ Tam^t bezbožní pøestávají bouøiti, a tam^t odpoèívají ti, jenž v práci ustali. ¹⁸ Také i vízòové pokoj mají, a neslyší více hlasu násilníka. ¹⁹ Malý i veliký tam jsou rovni sobì, a služebník jest prost pána svého. ²⁰ Proè Bùh dává svìtlo zbìdovanému a život tím, kteøíž jsou ducha truchlivého? ²¹ Kteøíž oèekávají smrti, a není jí, aèkoli jí hledají pilnìji než skrytých pokladù? ²² Kteøíž by se veselili s plésáním a radovali, když by našli hrob? ²³ Èlovìku, jehož cesta skryta jest, a jehož Bùh pøistøel? ²⁴ Nebo pøed pokrmem mým vzdychání mé pøichází, a rozchází se jako voda øvání mé. ²⁵ To zajisté, èehož jsem se lekal, stalo se mi, a èehož jsem se obával, pøišlo na mne. ²⁶ Nemìl jsem pokoje, aniž jsem se ubezpeèil, ani odpoèíval, až i pøišlo pokušení toto.

4

¹ Jemuž odpovídaje Elifaz Temanský, øekl: ² Poèneme-li mluviti s tebou, neponeseš-liž toho tížce? Ale kdož by se zdržeti mohl, aby nemìl mluviti? ³ Aj, uèivals mnohé, a rukou opuštìných jsi posiloval. ⁴ Padajícìho pozdvihovals øeèmi svými, a kolena zemdlená jsi zmocòoval. ⁵ Nyní

pak, jakž toto pøišlo na tebe, tižce to neseš, a jakž ti dotklo, pøedišen jsi. ⁶ Nebylo-liž náboženství tvé nadijí tvou, a upøímost cest tvých oèekáváním tvým? ⁷ Rozpomeò se, prosím, kdo jest kdy nevinný zahynul? Aneb kde upøímí vyhlazeni jsou? ⁸ Jakož jsem já vídal ty, kteøíž orali nepravost, a rozsivali pøevrácenost, že ji i žali. ⁹ Od dchnutí Božího hynou, a duchem prchlivosti jeho v nic obracíni bývají. ¹⁰ Ővání lva a hlas lvíce a zubové mladých lvíèat setøíni bývají. ¹¹ Hyne lev, že nemá loupeže, a lvíèata mladá rozptýlena bývají. ¹² Nebo i tajni doneslo se mne slovo, a pochopilo ucho mé nice malièko toho. ¹³ V pøemyšlováních z vidiní noèních, když pøipadá tvrdý sen na lidi, ¹⁴ Strach pøipadl na mne a lekání, kteréž pøedisilo všecky kosti mé. ¹⁵ Duch zajisté pøed tváøí mou šel, tak že vlasové vstávali na tile mém. ¹⁶ Zastavil se, ale neznal jsem tváøi jeho; tvárnost jen byla pøed oèima mýma. Mezi tím mlèe, slyšel jsem hlas: ¹⁷ Zdaliž mùže èlovìk spravedlivìjším býti než Bùh, aneb muž èistším nad toho, kterýž ho uèinil? ¹⁸ Ano mezi služebníky jeho není dokonalosti, a pøi andìlích svých zanechal nedostatku. ¹⁹ Èím více pøi tich, kteøíž bydlejí v domích hlinìných, jejichž základ jest na prachu, a setøíni bývají snáze než mol. ²⁰ Od jitra až do veèera stírání bývají, a kdož toho nerozvažují, na vìky zahynou. ²¹ Zdaliž nepomíjí sláva jejich s nimi? Umírají, ale ne v moudrosti.

5

¹ Zavolejž tedy, dá-li^t kdo odpovìd? A k kterému se z svatých obrátíš? ² Pakli k bláznu, zahubí ho rozhnívání, a nesmyslného zabije prchlivost. ³ Já^t jsem vidil blázna, an se vkoøenil, ale hned jsem zle tušil pøíbytku jeho, øka: ⁴ Vzdálení^t jsou synové jeho od spasení; nebo potøíni budou v brání, aniž bude, kdo by je vytrhl. ⁵ Obilé jeho

zžìøe hladovitý, a i z prostøed trní je vychvátí; nadto sehlí násilník statek takových. ⁶ Nebo^t nepochází z prachu trápení, aniž se z zemì puèí bída. ⁷ Ale èlovìk rodí se k bídì, tak jako jiskry z uhlí zhùru létají. ⁸ Jistì že^t bych já hledal Boha silného, a jemu bych pøedložil pøi svou, ⁹ Kterýž èiní vici veliké, nezpytatelné, divné, a jimž poètu není, ¹⁰ Kterýž dává děš^t na zemi, a spouští vody na pole, ¹¹ Kterýž sází opovržené na místì vysokém, a žalostící vyvyšuje spasením, ¹² Kterýž v nic obrací myšlení chytrákù, tak aby nemohli k skutku pøivèsti ruce jejich nièeho, ¹³ Kterýž lapá moudré v chytrosti jejich; nebo rada pøevrácených bláznová bývá. ¹⁴ Ve dne motají se jako ve tmách, a jako v noci šamají o poledni. ¹⁵ Kterýž zachovává od meèe a od úst jejich, a chudého od ruky násilníka. ¹⁶ Má^t zajisté nuzný naději, ale nepravost musí zacpati ústa svá. ¹⁷ Aj, jak blahoslavený jest èlovìk, kteréhož tresce Bùh! A protož káráním Všemohoucího nepohrdej. ¹⁸ On^t zajisté uráží, on i obvazuje; raní, ruka jeho také léèí. ¹⁹ Z šesti úzkostí vysvobodil by tebe, ano i v sedmi nedotklo by se tebe zlé. ²⁰ V hladu vykoupil by ti od smrti, a v boji od moci meèe. ²¹ Když utrhá jazyk, byl bys skryt, aniž bys se bál zhouby, když by pøišla. ²² Zhouba a hlad buí tobì za smích, a nestrachuj se ani líté zviøi zemské. ²³ Nebo s kamením polním pøímìí tvé, a zviø lítá polní pokoj zachová k tobì. ²⁴ A shledáš, že^t stánek tvùj bude bezpeèný, a navrátíš se zase k pøíbytku svému, a nezhøešíš. ²⁵ Shledáš také, že^t se rozmnoží símì tvé, a potomci tvoji jako bylina zemská. ²⁶ Vejdeš v šedinách do hrobu, tak jako odnášíno bývá zralé obilí èasem svým. ²⁷ Aj, to^t jsme vyhledali, a tak^t jest; poslechniž toho, a schovej sobì to.

6

¹ Odpovídá pak Job, øekl: ² Ó kdyby pilni zváženo bylo hoøekování mé, a bída má na váze aby spolu vyzdvižena byla. ³ Jistì že by se nad písek moøský tížší ukázala, proèež mi se i slov nedostává. ⁴ Nebo støely Všemohoucího vízí ve mnì, jejichž jed vysušil ducha mého, a hrùzy Boží bojují proti mnì. ⁵ Zdaliž øve divoký osel nad mladistvou travou? Øve-liž vùl nad picí svou? ⁶ Zdaliž jedí to, což neslaného jest, bez soli? Jest-liž chut v víci slzké? ⁷ Ach, kterýchž se ostýchala dotknouti duše má, ty jsou již bolesti tìla mého. ⁸ Ó by se naplnila žádost má, a aby to, èehož oèekávám, dal Bùh, ⁹ Totiž, aby se líbilo Bohu setøíti mne, vztáhnouti ruku svou, a zahladiti mne. ¹⁰ Neboť mám ještì, èím bych se potíøoval, (aèkoli hoøím bolestí, aniž mne Bùh co lituje), že jsem netajil øeèí Nejsvtìjšího. ¹¹ Nebo jaká jest síla má, abych potrvati mohl? Aneb jaký konec mùj, abych prodlel života svého? ¹² Zdali síla má jest síla kamenná? Zdali tìlo mé ocelivé? ¹³ Zdaliž pak obrany mé není pøi mnì? Aneb zdravý soud vzdálen jest ode mne, ¹⁴ Proti tomu, jehož lítostivost k bližnímu mizí, a kterýž bázeø Všemohoucího opustil? ¹⁵ Bratøí moji zmýlili mne jako potok, pominuli jako prudcí potokové, ¹⁶ Kteøíž kalní bývají od ledu, a v nichž se kryje snìh. ¹⁷ V èas horka vysychají; když sucho bývá, mizejí z místa svého. ¹⁸ Sem i tam roztíkají se od toku svého obecného, v nic se obracejí a hynou. ¹⁹ To vidouce houfové jdoucích z Tema, zástupové Sabejských, jenž naději mìli v nich, ²⁰ Zastydìli se, že v nich doufali; nebo pøišedøe až k nim, oklamáni jsou. ²¹ Tak zajisté i vy byvøe, nejste; vidouce potøení mé, dìøíte se. ²² Zdali jsem øekl: Pøineste mi, aneb z zboží svého udìlte darù pro mne? ²³ Aneb: Vysvoboíte mne z ruky nepøítele, a z ruky násilníkù vykupte mne? ²⁴ Pouète mne, a budu mlèeti, a v èem bych bloudil,

poslužte mi k srozumìní. ²⁵ Ó jak jsou pronikavé øeèi upòimé! Ale co vzdílá obviðování vaše? ²⁶ Zdali jen z slov mne viniti myslíte, a pøevívati øeèi choulostivého? ²⁷ Také i na sirotka se oboøujete, anobrž jámu kopáte pøíteli svému. ²⁸ A protož nyní chtijtež popatøiti na mne, a suíte, klamám-li[†] pøed oblíèejem vaším. ²⁹ Napravte se, prosím, nech[†] není nepravosti; napravte se, pravím, a tak poznáte, že[†] jest spravedlnost v té øeèi mé. ³⁰ A jest-li na jazyku mém nepravost, nemil-liž bych, èitedlen býti bíd?

7

¹ Zdaliž nemá vymìøeného èasu èlovìk na zemi? A dnové jeho jako dnové nájemníka. ² Jako služebník, kterýž touží po stínu, a jako nájemník, jenž oèekává skonání díla svého: ³ Tak jsou mi dìdièní pøivlastníni mìsícové marní, a noci plné trápení jsou mì odeèteny. ⁴ Jestliže ležím, øíkám: Kdy vstanu? A pomine noc? Tak pln bývám myšlení až do svitání. ⁵ Tìlo mé odíno jest èervy a strupem i prachem, kùže má puká se a rozpouští. ⁶ Dnové moji rychlejší byli nežli èlunek tkadlce, nebo stráveni jsou bez prodlení. ⁷ Rozpomeò se, ó Pane, že jako vítr jest život můj, a oko mé že více neuzòí dobrých vìcí, ⁸ Aníž mne spatøí oko, jenž mne vídalo. Oèi tvé budou ke mnì, a mne již nebude. ⁹ Jakož oblak hyne a mizí, tak ten, kterýž sstupuje do hrobu, nevystoupí zase, ¹⁰ Aníž se opìt navrátí do domu svého, aniž ho již více pozná místo jeho. ¹¹ Protož nemohu[†] já zdržeti úst svých, mluvím v ssoužení ducha svého, naøíkám v hoøkosti duše své. ¹² Zdali jsem já moøem èili velrybem, že jsi mne stráží osadil? ¹³ Když myslím: Potíší mne lùže mé, poodejme naøíkání mého postel má: ¹⁴ Tedy mne strašíš sny, a vidìními dìsíš mne, ¹⁵ Tak že sobì zvoluje zaškrcení duše má, a smrt nad život. ¹⁶ Mrzí mne, nebudu[†] déle živ. Poodstupiž ode mne, nebo

marní jsou dnové moji. ¹⁷ Co jest èlovìk, že ho sobì tak vážíš, a že tak o nìj peùuješ? ¹⁸ A že ho navštìvuješ každého jitra, a každé chvíle jej zkušuješ? ¹⁹ Dokudž se neodvrátíš ode mne, a nedáš mi aspoð polknouti mé sliny? ²⁰ Zhøešil jsem, což mám uèiniti, ó strážce lidský? Proè jsi mne položil za cíl sobì, tak abych sám sobì byl bøemenem? ²¹ Nýbrž proè neodejmeš pøestoupení mého, a neodpustíš nepravosti mé? Nebo již v zemi lehnu. Potom bys mne i pilnì hledal, nebude mne.

8

¹ Tedy odpovídaje Bildad Suchský, øekl: ² Dokudž mluvíti budeš takové vèci, a slova úst tvých budou jako vítr násilný? ³ Což by Bùh silný nepravì soudil, a Všemohoucí což by pøevracel spravedlnost? ⁴ Synové zajisté tvoji že zhøešili proti nìmu, proto pustil je po nepravosti jejich. ⁵ Kdybys ty opravdovì hledal Boha silného, a Všemohoucímu se modlil, ⁶ A byl èistý a upøímý: jisti že^t by se hned probudil k tobì, a napravil by pøìbytek spravedlnosti tvé. ⁷ A byly by první vèci tvé špatné, poslední pak rozmnožily by se náramnì. ⁸ Nebo vzeptej se, prosím, vìku starého, a nastroj se k zpytování otcù jejich. ⁹ (My^t zajisté vèerejší jsme, aniž jsme èeho povìdomi; k tomu dnové naši jsou jako stín na zemi.) ¹⁰ Zdaliž tì oni nenauèí, a nepovìdí tobì, a z srdce svého nevynesou-liž slov? ¹¹ Zdali roste tètí bez bahna? Roste-liž rákosí bez vody? ¹² Nýbrž ještì za zelena, døíve než vytrháno bývá, ano prvé než jaká jiná tráva, usychá. ¹³ Tak stezky všech zapomínajících se na Boha silného, tak, pravím, nadìje pokrytce zahyne. ¹⁴ Klesne nadìje jeho, a doufání jeho jako dùm pavouka. ¹⁵ Spolehne-li na dùm svùj, neostojí; chytí-li se ho, nezdrží. ¹⁶ Vláu má pøed sluncem, tak že z zahrady jeho výstøelkové jeho vynikají. ¹⁷ Pøi vrchovišti

koøenové jeho hustì rostou, i na místech skalnatých rozkládá se. ¹⁸ A však bývá-li zachvácen z místa svého, až by se ho i odeètlo, øka: Nevidìlo jsem ti: ¹⁹ Tož ta radost života jeho, a z zemì jiný vykvetá. ²⁰ Aj, Bùh silný nepohrdá upøímým, ale neølechetným ruky nepodává: ²¹ Až i naplní smíchem ústa tvá, a rty tvé plésáním, ²² Když nenávidící tebe v hanbu obleèeni budou, a stánku lidí bezbožných nikdež nebude.

9

¹ Odpovìdiv pak Job, øekl: ² I ovšem vím, že^t tak jest; nebo jak by mohl èlovìk spravedliv býti pøed Bohem silným? ³ A chtìl-li by se hádati s ním, nemohl by jemu odpovìdìti ani na jedno z tisíce slov. ⁴ Moudrého jest srdce a silný v moci. Kdo zatvrdìv se proti nìmu, pokoje užil? ⁵ On pøenáší hory, než kdo shlédne, a podvrací je v prchlivosti své. ⁶ On pohybuje zemì z místa jejího, tak že se tøesou sloupové její. ⁷ On když zapovídá slunci, nevychází, a hvìzdy zapeèe^tuje. ⁸ On roztahuje nebe sám, a šlapá po vlnách moøských. ⁹ On uèinil Arktura, Oriona, Kuøátka a hvìzdy skryté na poledne. ¹⁰ On èiní vìci veliké, a to nevystižitelné a divné, jimž není poètu. ¹¹ Ano jde-li mimo mne, tedy nevidím; ovšem když pomíjí, neznamenanám ho. ¹² Tolikéž jestliže co uchvátí, kdo mu to rozkáže navrátiti? Kdo dí jemu: Co èiníš? ¹³ Nezdržel-li by Bùh hnìvu svého, klesli by pøed ním spolu spuntovaní, jakkoli mocní. ¹⁴ Jakž bych já tedy jemu odpovídati, a jaká slova svá proti nìmu vyhledati mohl? ¹⁵ Kterémuž, bych i spravedliv byl, nebudu odpovídati, ale pøed soudcím svým pokoøiti se budu. ¹⁶ Aè bych pak i volal, a on mi se ozval, neuvíøím, aby vyslyšel hlas můj, ¹⁷ Ponìvadž vichøicí setøel mne, rozmnožil rány mé bez pøìèiny. ¹⁸ Aniž mi dá oddechnouti, ale sytí

mne hoøkostmi. ¹⁹ Obrátil-li bych se k moci, aj, on⁴ jest nejsilnější; pakli k soudu, kdo mi rok složí? ²⁰ Jestliže se za spravedlivého staviti budu, ústa má potupí mne; pakli za upøímého, pøevráceného mne býti ukáží. ²¹ Jsem-li upøímý, nebudu viditi toho; nenáviditi budu života svého. ²² Jediná jest víc, proèež jsem to mluvil, že upøímého jako bezbožného on zahlazuje. ²³ Jestliže biøem náhle usmrcuje, zkušování nevinných se posmívá; ²⁴ Zemì dána bývá v ruku bezbožného, tváø soudcù jejich zakrývá: jestliže ne on, kdož jiný jest? ²⁵ Dnové pak moji rychlejší byli nežli posel; utekli, aniž vidili dobrých vící. ²⁶ Pominuli jako prudké lodí, jako orlice letící na pastvu. ²⁷ Díím-li: Zapomenu se na své naøíkání, zanechám horlení svého, a posílím se: ²⁸ Lekám se všech bolestí svých, vida, že mne jich nezprostíš. ²⁹ Jestli jsem bezbožný, proèež bych nadarmo pracoval? ³⁰ Ano bych se i umyl vodou snížnou, a oèistil mýdlem ruce své, ³¹ Tedy v jámì pohøížíš mne, tak že se ode mne zprzní i to roucho mé. ³² Nebo Bùh není èlovìkem jako já, jemuž bych odpovídati mohl, a abychom vešli spolu v soud. ³³ Aniž máme prostøedníka mezi sebou, kterýž by rozhodl nás oba. ³⁴ Kdyby odjal ode mne prut svùj, a strach jeho aby mne nekormoutil, ³⁵ Tehdáž bych mluvil, a nebál bych se, ponìvadž není toho tak pøi mnì.

10

¹ Stýštì se duši mé v životì mém, vypustím nad sebou naøíkání své, mluviti budu v hoøkosti duše své. ² Díím Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi, proè se nesnadníš se mnou? ³ Jaký máš na tom užitek, že mne ssužuješ, že pohrdáš dílem rukou svých, a radu bezbožných osvìcuješ? ⁴ Zdali oèi tělesné máš? Zdali tak, jako hledí èlovìk, ty hledíš? ⁵ Zdaž jsou jako dnové èlovìka dnové tvoji, a léta tvá podobná dnùm lidským, ⁶ Že vyhledáváš nepravosti

mé, a na hõích mùj se vyptáváš? ⁷ Ty víš, že[†] nejsem bezbožný, aèkoli není žádného, kdo by mne vytrhl z ruky tvé. ⁸ Ruce tvé sformovaly mne, a uèinily mne, a teï pojednou všudy vùkol hubíš mne. ⁹ Pamìtliv buï, prosím, že jsi mne jako hlinu uèinil, a že v prach zase obrátíš mne. ¹⁰ Zdalis mne jako mléka neslil, a jako syøení neshustil? ¹¹ Kùží a masem pøiodil jsi mne, a kostmi i žilami spojils mne. ¹² Života z milosrdenství udílil jsi mi, pøesto navštívování tvé ostøíhalo dýchání mého. ¹³ Ale toto skryl jsi v srdci svém; vím, že[†] jest to pøi tobì. ¹⁴ Jakž zhøeším, hned mne šetøíš, a od nepravosti mé neoèiš[†]uješ mne. ¹⁵ Jestliže jsem bezbožný, bìda mnì; pakli[†] jsem spravedlivý, ani tak nepozdvihnu hlavy, nasycen jsa hanbou, a vida trápení své, ¹⁶ Kteréhož vždy více pøibývá. Honíš mne jako lev, a jedno po druhém divnì se mnou zacházíš. ¹⁷ Obnovuješ svìdky své proti mnì, a rozmnožuješ rozhnívání své na mne; vojska jedna po druhých jsou proti mnì. ¹⁸ Proè jsi jen z života vyvedl mne? Ó bych byl zahynul, aby mne bylo ani oko nevidilo, ¹⁹ A bych byl, jako by mne nikdy nebylo, z života do hrobu bych byl vnesen. ²⁰ Zdaliž jest mnoho dnù mých? Ponechejž tedy a popus[†] mne, bych malièko pookøál, ²¹ Prvé než odejdu tam, odkudž se zase nenavrátím, do krajiny tmavé, anobrž stínu smrti, ²² Do krajiny, pravím, tmavé, kdež jest sama mrákota stínu smrti, a kdež není žádných promìn, ale sama pouhá mrákota.

11

¹ A odpovídaje Zofar Naamatský, øekl: ² Zdaliž k mnohým slovùm nemá odpovídáno býti? Aneb zdali èlovìk mnohomluvný práv zùstane? ³ Žváním svým lidi zamìstknáváš, a posmíváš se, aniž jest, kdo by ti zahanbil. ⁴ Nebo jsi øekl: Èisté jest uèení mé, a èisté jsem, ó Bože,

pøed oèima tvýma. ⁵ Ješto, ó kdyby Bùh mluvil, a otevøel rty své proti tobì, ⁶ A¹by oznámil tajemství moudrosti, že dvakrát vícšího trestání zasloužil jsi. A víz, že se Bùh zapomnil na tebe pro nepravost tvou. ⁷ Zdalíž ty stížitelnosti Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího vystihneš? ⁸ Vyšší jest nebes, což uèiniš? Hlubší než peklo, jakž porozumíš? ⁹ Delší jest míra její než zemì, a širší než moøe. ¹⁰ Bude-li pléniti neb zavíratì aneb ssužovati, kdo se na něj bude domlouvati? ¹¹ Ponìvadž zná lidskou marnost, a vidí nepravost, což by tomu rozumìti nemìl? ¹² Tak aby muž nesmyslný nabyl rozumu, àèkoli èlovìk jest jako høebec z divokého osla zplozený. ¹³ Jestliže ty nastrojíš srdce své, a ruce své k nìmu vztáhneš; ¹⁴ Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe, aniž dopouštìj bydliti v staních svých nešlechtnosti: ¹⁵ Tedy jistì pozdvihneš tváøi své z poškrvny, a budeš nepohnutý, aniž se báti budeš. ¹⁶ Nebo se na tížkost zapomeneš, na niž jako na vody, kteréž pominuly, zpomínati budeš. ¹⁷ K tomu nad poledne jasný nastane^t èas; zatmíš-li se pak, jitru podobný budeš. ¹⁸ Budeš i myslì doufanlivé, maje nadìji; stánek roztáhneš, i bezpečnì spáti budeš. ¹⁹ A tak v pokoji budeš, aniž ti kdo pøedisí, a mnozí tváøi tvé koøiti se budou. ²⁰ Oèi pak bezbožných zkaženy budou, a utíkání jim zhyne; nadto nadìje jejich bude jako dchnutí èlovìka.

12

¹ Odpovìdiv pak Job, øekl: ² V pravdì, že jste vy lidé, a že s vámi umøe moudrost. ³ I já^t mám srdce jako vy, aniž jsem zpozdivší než vy, anobrž pøi komž toho není? ⁴ Za posmìch pøíteli svému jsem, kteréhož, když volá, vyslychá Bùh; v posmìchu^t jest spravedlivý a upøímý. ⁵ Pochodnì zavržená jest (podlé smýšlení èlovìka pokoje užívajícího) ten, kterýž jest blízký pádu. ⁶ Pokojné a

bezpečné pøíbytky mají loupežníci ti, kteøíž popouzejí Boha silného, jimž on uvodí dobré věci v ruku jejich. ⁷ Ano zeptej se tøebas hovad, a nauèí ti, aneb ptactva nebeského, a oznámí tobì. ⁸ Aneb rozmluv s zemí, a pouèí ti, ano i ryby moøské vypravovati budou tobì. ⁹ Kdo nezná ze všeho toho, že ruka Hospodinova to uèinila? ¹⁰ V jehož ruce jest duše všelikého živoèicha, a duch každého tìla lidského. ¹¹ Zdaliž ucho slov rozeznávati nebude, tak jako dásní pokrmu okoušejí? ¹² Pøi starcích jest moudrost, a pøi dlouhovìkých rozumnost. ¹³ Nadto pak u Boha moudrost a síla, jehož jest rada a rozumnost. ¹⁴ Jestliže on boží, nemùže zase stavíno býti; zavírá-li èlovìka, nemùže býti otevøíno. ¹⁵ Hle, tak zastavuje vody, až i vysychají, a tak je vypouští, že podvracejí zemi. ¹⁶ U niho jest síla a bytnost, jeho jest ten, kterýž bloudí, i kterýž v blud uvodí. ¹⁷ On uvodí rádce v nemoudrost, a z soudcù blázný èiní. ¹⁸ Svazek králù rozvazuje, a pasem pøepasuje bedra jejich. ¹⁹ On uvodí knížata v nemoudrost, a mocné vyvrací. ²⁰ On odjímá øeè výmluvným, a soud starcùm béøe. ²¹ On vylévá potupu na urozené, a sílu mocných zemdlívá. ²² On zjevuje hluboké věci z temností, a vyvodí na svìtlo stín smrti. ²³ On rozmnožuje národy i hubí je, rozšiøuje národy i zavodí je. ²⁴ On odjímá srdce pøedním z lidu zemì, a v blud je uvodí na poušti bezcestné, ²⁵ Aby šámali ve tmì bez svìtla. Summou, èiní, aby bloudili jako opilý.

13

¹ Aj, všechno to vidilo oko mé, slyšelo ucho mé, a srozumilo tomu. ² Jakož vy znáte to, znám i já, nejsem zpozdílejší než vy. ³ Jistì žež já s Všemohoucím mluviti, a s Bohem silným o svou pøi jednati budu. ⁴ Nebo vy jste skladatelé lži, a lékaøi marní všickni vy. ⁵ Ó kdybyste aspoð mlèeli, a bylo by vám to za moudrost. ⁶ Slyštež

medle odpory mé, a důvodů rtů mých pozorujte. ⁷ Zdali zastávajíce Boha silného, mluvíti máte nepravost? Aneb za něho mluvíti máte lest? ⁸ Zdaliž osobu jeho přijímati budete, a o Bohu silného se zasazovati? ⁹ Zdaž vám to k dobrému bude, když na průbu vezme vás, že jakož ělovík oklamán bývá, oklamati jej chcete? ¹⁰ V pravdi že^t vám přesně domlouvati bude, budete-li povrchní osoby jeho šetěti. ¹¹ Což ani důstojnost jeho vás nepředěšuje, ani strach jeho nepřikvazuje vás? ¹² Všecka vzácnost vaše podobná jest popelu, a hromadám bláta vyvýšení vaše. ¹³ Postrptež mne, necha^t já mluvím, přii na mne cokoli. ¹⁴ Proěž bych trhati měl maso své zuby svými, a duši svou klásti v ruku svou? ¹⁵ By mne i zabil, což bych v něho nedoufal? A však cesty své před oblíbej jeho předložím. ¹⁶ On^t sám jest spasení mé; nebo před oblíbej jeho pokrytec nepřijde. ¹⁷ Poslouvejte pilně oěi mé, a zprávu mou pus^tte v uši své. ¹⁸ Aj, již^t začínám pře své věsti, vím, že zůstanu spravedliv. ¹⁹ Kdo jest, ješto by mi odpíral, tak abych nyní umlknouti a uměti musil? ²⁰ Toliko té dvojí více, ó Bože, nežiò mi, a tehdy před tváoi tvou nebudu se skrývati: ²¹ Ruku svou vzdal ode mne, a hrůza tvá nech^t mne nedisí. ²² Zatím povolej mne, a budu^t odpovídati; aneb necha^t já mluvím, a odpovídej mi. ²³ Jak mnoho jest mých nepravostí a hěichů? Přestoupení mé a hěich můj ukaž mi. ²⁴ Proè tváø svou skrýváš, a pokládáš mne sobi za nepřítel? ²⁵ Zdaliž list vitrem se zmítající potěti chceš, a stéblo suché stihati budeš? ²⁶ Že zapisuješ proti mně hoøkosti, a dáváš mi v dièictví nepravosti mladosti mé, ²⁷ A dáváš do klady nohy mé, a šetěiš všech stezek mých, na paty noh mých našlapuješ; ²⁸ Ješto ělovík jako hnis kazí se, a jako roucho, kteréž jí mol.

¹ Èlovìk narozený z ženy jest krátkého vùku a plný lopotování. ² Jako kvìt vychází a pod^tat bývá, a utíká jako stín, a netrvá. ³ A však i na takového otvíráš oko své, a mne uvodíš k soudu s sebou. ⁴ Kdo toho dokáže, aby èistý z neèistého posel? Ani jeden. ⁵ Ponìvadž vymìøeni jsou dnové jeho, poèet mìsícù jeho u tebe, a cíles jemu položil, kterýchž by nepøekraèoval: ⁶ Odvra^t se od niho, a^t oddechne sobì, a zatím aby pøeèekal jako nájemník den svùj. ⁷ O stromu zajisté jest nadìje, by i pod^tat byl, že se zase zotaví, a výstøelek jeho nevyhyne, ⁸ By se pak i sstaral v zemi koøen jeho, a v prachu již jako umøel peò jeho: ⁹ Avšak jakž poèije vláhy, zase se puèí, a zahustí jako keø. ¹⁰ Ale èlovìk umírá, mdlobou pøemožen jsa, a když vypustí duši èlovìk, kam se podìl? ¹¹ Jakož ucházejí vody z jezera, a øeka opadá a vysychá: ¹² Tak èlovìk, když lehne, nevstává zase dotud, dokudž nebes stává. Nebývají^t vzbuzeni lidé, aniž se probuzují ze sna svého. ¹³ Ó kdybys mne v hrobì schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl odvrácen hnìv tvùj, ulože mi cíl, abys se rozpomenul na mne. ¹⁴ Když umøe èlovìk, zdaliž zase ožive? Po všecy tedy dny vymìøeného èasu svého oèekávati budu, až pøijde promìna pøi mnì. ¹⁵ Zavoláš, a já se ohlásím tobì, díla rukou svých budeš žádostiv, ¹⁶ Aèkoli nyní kroky mé poèítáš, aniž shovíváš høíchùm mým, ¹⁷ Ale zapeèetiné maje jako v pytlíku pøestoupení mé, ještì pøikládáš k nepravosti mé. ¹⁸ Jistì že jako hora padnuc, rozdrobuje se, a skála odsedá z místa svého, ¹⁹ Jako kamení stírá voda, a povodní zachvacuje, což z prachu zemského samo od sebe roste: tak i ty nadìji èlovìka v nic obracíš. ²⁰ Pøemáháš jej ustaviènì, tak aby odjíti musil; promìduješ tváo jeho, a propouštíš jej. ²¹ Budou-li slavní synové jeho, nic neví; pakli v potupì, nic o ni nepeèuje. ²² Toliko tílo jeho, dokudž živ jest, bolestí

okouší, a duše jeho v něm kvílí.

15

¹ Tedy odpovídá Elifaz Temanský, řekl: ² Zdali moudrý vynášeti má umění povítrné, aneb naplňovati východním větrem boicho své, ³ Hádaje se slovy neprospěšnými, aneb oěmi neužitečnými? ⁴ Anobř vyprazdňuješ i bázeð Boží, a modliteb k Bohu èiniti se zbraňuješ. ⁵ Osvìdčují^t zajisté nepravost tvou ústa tvá, aè jsi koli sobì zvolil jazyk chytrých. ⁶ Potupují ti ústa tvá, a ne já, a rtové tvoji svìdèí proti tobì. ⁷ Zdaliž ty nejprv z lidí zplozen jsi, aneb prvé než pahrbkové sformován? ⁸ Zdaliž jsi tajemství Boží slyšel, že u sebe zavíráš moudrost? ⁹ Co víš, èehož bychom nevidìli? Èemu rozumíš, aby toho pøi nás nebylo? ¹⁰ I šedivý^t i staøec mezi námi jest, ano i starší vïkem než otec tvùj. ¹¹ Zdali malá jsou tobì potíšování Boha silného, èili nicò je zastìduje tobì? ¹² Tak-liž ti jalo srdce tvé, a tak-liž blíkájí oèi tvé, ¹³ Že smíš odpovídati Bohu silnému tak pyšni, a vypouštiti z úst svých ty oèèi? ¹⁴ Nebo což jest èlovìk, aby se mohl oèistiti, aneb spravedliv býti narozený z ženy? ¹⁵ An pøi svatých jeho není dokonalosti, a nebesa nejsou èistá pøed oèima jeho, ¹⁶ Nadto ohavný a neužitečný èlovìk, kterýž pije nepravost jako vodu. ¹⁷ Já oznámím tobì, poslyš mne; to zajisté, což jsem vidìl, vypravovati budu, ¹⁸ Což moudøí vynesli a nezatajili, slýchavše od pøedkù svých. ¹⁹ Jimž samým dána byla zemì, aniž pøejíti mohl cizí prostøedkem jejich. ²⁰ Po všecy své dny bezbožný sám se bolestí trápí, po všecka, pravím léta, skrytá pøed ukrutníkem. ²¹ Zvuk strachu jest v uších jeho, že i v èas pokoje zhoubce pøipadne na něj. ²² Nevìøí, by se mìl navrátiti z temností, ustavièni oèekávaje na sebe meèe. ²³ Bývá i tulákem, chleba hledaje, kde by byl, cítí, že

pro něj nastrojen jest den temností. ²⁴ Dìsí jej nátisk a ssoužení, kteréž se silí proti nìmu, jako král s vojskem sšikovaným. ²⁵ Nebo vztáhl proti Bohu silnému ruku svou, a proti Všemohoucímú postavil se. ²⁶ Útok uèinil na něj, na šiji jeho s množstvím zdvižených štítù svých. ²⁷ Nebo pøiodíl tváø svou tukem svým, tak že se mu nadílalo faldù na slabinách. ²⁸ A bydlil v mìstech zkažených, a v domích, v nichž žádný nebydlil, kteráž v hromady rumu obrácena byla. ²⁹ Avšak nezbohatne¹, aniž stane moc jeho, aniž se rozšíøí na zemi dokonalost takových. ³⁰ Nevyjde z temností, mladistvou ratolest jeho usuší plamen, a tak zahyne od ducha úst svých. ³¹ Ale nevìøí, že v marnosti jest ten, jenž bloudí, a že marnost bude smìna jeho. ³² Pøed èasem svým vy¹at bude, a ratolest jeho nebude se zelenati. ³³ Zmaøí, jako vinný kmen nezralý hrozen svùj, a svrže kvìt svùj jako oliva. ³⁴ Nebo shromáždìní pokrytce spustne, a oheð spálí stany oslepených dary. ³⁵ Kteøížto když poèali ssužování, a porodili nepravost, hned bøicho jejich strojí jinou lest.

16

¹ A odpovídaje Job, øekl: ² Slyšel jsem již podobných vící mnoho; všickni vy nepøíjemní jste tišitelé. ³ Bude-liž kdy konec slovùm povìtrným? Aneb co ti popouzí, že tak mluvíš? ⁴ Zdaliž bych já tak mluviti mohl, jako vy, kdybyste byli na místì mém? Shromažìoval-li bych proti vám slova, aneb potøásal na vás hlavou svou? ⁵ Nýbrž posiloval bych vás ústy svými, a otvírání rtù mých krotilo by bolest. ⁶ Buì že mluvím, neumenšuje se bolesti mé, buì že tak nechám, neodchází ode mne. ⁷ Ale ustavièní zemdlívá mne; nebo jsi mne, ó Bože, zbavil všeho shromáždìní mého. ⁸ A vrásky jsi mi zdìlal; což mám za svìdka, ano patrná na mnì hubenost má na tváøi mé to osvidèuje.

⁹ Prchlivost jeho zachvátila mne, a vzal mne v nenávisť, škøipì na mne zuby svými; jako nepøítel můj zaostøil oèi své na mne. ¹⁰ Rozedøeli na mne ústa svá, potupnì mne polièkujíce, proti mnì se shromáždívše. ¹¹ Vydal mne Bùh silný nešlechovníku, a v ruce bezbožných uvedl mne. ¹² Pokoje jsem užíval, však potøel mne, a uchopiv mne za šíji mou, roztøíštil mne, a vystavil mne sobì za cíl. ¹³ Obklíèili mne støelci jeho, roz'al ledví má beze všì lýtosti, a vylil na zem žluè mou. ¹⁴ Ranil mne ranou na ránu, outok uèinil na mne jako silný. ¹⁵ Žíni jsem ušil na zjízvenou kùži svou, a zohavil jsem v prachu sílu svou. ¹⁶ Tváo má oduøavila od pláèe, a na víèkách mých stín smrti jest. ¹⁷ Ne pro nijaké bezpraví v rukou mých; nebo i modlitba má èistá jest. ¹⁸ Ó zemì, nepøikrývej krve mé, a nech' nemá místa volání mé. ¹⁹ Aj, nyní jesti' i v nebesích svìdek můj, svìdek můj, pravím, jest na výsostech. ²⁰ Ó mudráci moji, pøátelé moji, k Bohu' slzí oko mé. ²¹ Ó by lze bylo muži v hádku s ním se vydati, jako synu èlovíka s pøítelem svým. ²² Nebo léta mnì odeètená pøicházejí, a cestou, kterouž se zase nenavrátím, již se беру.

17

¹ Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu blízký jsem. ² Jistì posmívají jsou u mne, a pro jejich mne kormoucení nepøichází ani sen na oèi mé. ³ Postav mi, prosím, rukojmì za sebe; kdo jest ten, nech' mi na to ruky podá. ⁴ Nebo srdce jejich pøikryl jsi, aby nerozumìli, a protož jich nepovýšíš. ⁵ Kdož pochlebuje bližním, oèi synù jeho zhytnou. ⁶ Jistì vystavil mne za pøísloví lidem, a za divadlo všechnìm, ⁷ Tak že pro žalost pošly oèi mé, a oudové moji všickni stínu jsou podobní. ⁸ Užasnou' se nad tím upøímí, a však nevinný proti pokrytci vždy se zsilovati bude. ⁹ Pøídržeti se bude, pravím, spravedlivý cesty své,

a ten, jenž jest èistých rukou, posilní se více. ¹⁰ Tolikéž i vy všickni obraťte se, a poíte, prosím; nebo⁴ nenacházím mezi vámi moudrého. ¹¹ Dnové moji pomíjejí, myšlení má mizejí, pøemyšlování, pravím, srdce mého. ¹² Noc mi obracejí v den, a svítla denního ukracují pro pøítomnost temností. ¹³ Abych pak èeho i oèekával, hrob bude dùm mùj, ve tmì usteli ložce své. ¹⁴ Jámu nazovu otcem svým, matkou pak a sestrou svou èervy. ¹⁵ Kdež jest tedy oèekávání mé? A kdo to, èím bych se troštoval, spatøí? ¹⁶ Do skryší hrobu sstoupí, ponìvadž jest všechnìm v prachu zemì odpoèívati.

18

¹ Odpovídaje pak Bildad Suchský, øekl: ² Dokudž neuèiníte konce øeèem? Pomyslte na to, a potom mluviti budeme. ³ Proè jsme poèteni za hovada? Oškliví jsme jemu, jakž sami vidíte. ⁴ Ó ty, jenž hubíš život svùj zùøením svým, zdalíž pro tebe opuština bude zemì, a odsedne skála z místa svého? ⁵ Anobrž svìtlo bezbožných uhašeno bude, aniž se blyštìti bude jiskra ohnì jejich. ⁶ Svìtlo se zatmí v stánku jeho, a lucerna jeho v nìm zhasne. ⁷ Ssoužení budou krokové síly jeho, a porazí jej rada jeho. ⁸ Nebo zapleten jest do síti nohami svými, a v zamotání chodí. ⁹ Chytí ho za patu osídlo, a zmocní se ho násilník. ¹⁰ Skryta⁴ jest pøi zemi smeèka jeho, a léèka jeho na stezce. ¹¹ Odevšad hrúzy jej dìsiti budou a dotíratí na nohy jeho. ¹² Hladovitá bude síla jeho, a bída pohotoví pøi boku jeho. ¹³ Zžíøe žily kùže jeho, zžíøe oudy jeho kníže smrti. ¹⁴ Uchváčeno bude z stánku jeho doufání jeho, a to jej pøivede k králi strachù. ¹⁵ V stánku jeho hrúza bydletí bude, aè nebyl jeho; posypáno bude obydlí jeho sirou. ¹⁶ Od zpodku koøenové jeho uschnou, a svrchu osekány budou ratolesti jeho. ¹⁷ Památka jeho

zahyne z zemì, aniž jméno jeho slýcháno bude na ulicích. ¹⁸ Vyženou ho z svítla do tmy, anobř z okrřlku zemského vypudí jej. ¹⁹ Nepozùstaví ani syna ani vnuka v lidu svém, ani jakého ostatku v pøíbytcích svých. ²⁰ Nade dnem jeho zdísí se potomci, a pøítomní strachem podjati budou. ²¹ Takový[†] jest zajisté zpùsob nešlechtného, a takový cíl toho, kterýž nezná Boha silného.

19

¹ Tedy odpovìdiv Job, øekl: ² Dokudž trápati budete duši mou, a dotíratí na mne øeèmi svými? ³ Již na desetkrát zhanili jste mne, aniž se stydíte, že se zatvrzujete proti mnì. ⁴ Ale nech[†] jest tak, že jsem zbloudil, pøi mnì zùstane blud mùj. ⁵ Jestliže se pak vždy proti mnì siliti chcete, a obviùujíc mne, za pomoc sobì brátí proti mnì potupu mou: ⁶ Tedy vízte, že Bùh podvrátil mne, a síti svou otáhl mne. ⁷ Nebo aj, volám-li pro nátisk, nemám vyslyšení; kòieím-li, není rozsouzení. ⁸ Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projítí nemohl, a stezky mé temnostmi zastøel. ⁹ Slávu mou se mne strhl, a sòal korunu s hlavy mé. ¹⁰ Zpodvracel mne všudy vùkol, abych zahynul, a vyvrátil jako strom nadìji mou. ¹¹ Nadto zažžel proti mnì prchlivost svou, a pøiètl mne mezi nepøátely své. ¹² Proèež pøitáhše houfové jeho, uèinili sobì ke mnì cestu, a vojensky se položili okolo stanu mého. ¹³ Bratøí mé ode mne vzdálil, a známí moji všelijak se mne cizí. ¹⁴ Opustili mne pøíbuzní moji, a známí moji zapomenuli se na mne. ¹⁵ Podruhové domu mého a dívky mé za cizího mne mají, cizozemec jsem pøed oèima jejich. ¹⁶ Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pìknì prosím. ¹⁷ Dýchání mého štítí se manželka má, aèkoli pokornì jí prosím, pro dítky života mého. ¹⁸ Nadto i ti nejšpatnější pohrdají mnou; i když povstanu, utrhají mi. ¹⁹ V ořklivost

mne sobì vzali všickni rádcové moji, a ti, kteréž miluji, obrátili se proti mnì. ²⁰ K kùži mé jako k masu mému pøilnuly kosti mé, kùže pøi zubích mých toliko v cele zùstala. ²¹ Slitujte se nadè mnou, slitujte se nadè mnou, vy pøátelé moji; nebo ruka Boží se mne dotkla. ²² Proèè mi se protivíte tak jako Bùh silný, a masem mým nemùžete se nasytiti? ²³ Ó kdyby nyní sepsány byly øeèi mé, ó kdyby v knihu vepsány byly, ²⁴ Anobrž rafijí železnou a olovem na viènost na skále aby vyryty byly. ²⁵ Aèkoli já vím, že vykupitel mùj živ jest, a že v den nejposlednjší nad prachem se postaví. ²⁶ A aè by kùži mou i tìlo èervi zvrтали, však vždy v tìle svém uzøím Boha. ²⁷ Kteréhož já uzøím sobì, a oèi mé spatøí jej, a ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u vnitønosti mé. ²⁸ Ješto byste øíci mìli: I proèèž ho trápíme? ponìvadž základ dobré pøe pøi mnì se nalézá. ²⁹ Bojte se meèe, nebo pomsta za nepravosti jest meè, a vìzte, že[†] bude soud.

20

¹ Odpovídaje pak Zofar Naamatský, øekl: ² Z pøìèiny té myšlení má k odpovídání tobì nutí mne, a to abych rychle uèinil, ³ Že kárání k zahanbení svému slyším, proèèž duch mùj osvícený nutí mne, a[†] bych odpovídal. ⁴ Zdaž nevíš o tom, že od vikù, a jakž postavil Bùh èlovìka na zemi, ⁵ Plésání bezbožných krátké jest, a veselí pokrytce jen na chvílku? ⁶ By[†] pak vstoupila až k nebi pýcha jeho, a hlava jeho oblaku by se dotkla, ⁷ Však jako lejno jeho na vìky zahyne. Ti, kteøíž jej vídali, øeknou: Kam se podìl? ⁸ Jako sen pomine, aniž ho naleznou; nebo uteèe jako vidinì noèní. ⁹ Oko, kteréž ho vídalo, již ho nikdy neuzøí, aniž více patøiti bude na nìj místo jeho. ¹⁰ Synové jeho budou pøíznì u nuzných hledati, a ruce jeho musejí zase vraceti loupež svou. ¹¹ Kostì jeho naplnìny jsou

høíchy mladosti jeho, a s ním v prachu lehnou. ¹² A aèkoli zlost sladne v ústech jeho, a chová ji pod jazykem svým; ¹³ Kochá se v ní, a nepouští jí, ale zdržuje ji u prostøed dásní svých: ¹⁴ Však pokrm ten ve støevách jeho promìní se; bude jako žluè hadù nejlítìjších u vnitønostech jeho. ¹⁵ Zboží nahltané vyvrátí, z bøicha jeho Bùh silný je vyžene. ¹⁶ Jed hadù lýtých ssátí bude, zabije ho jazyk ještìrèí. ¹⁷ Neuzøí pramenù potokù a øek medu a másla. ¹⁸ Navrátí úsilé cizí, a nezažive ho, vedlé nátisku svého rozlièného; nebude na nì vesel. ¹⁹ Nebo utiskal a opouští nuzné, dùm zloupil a nestavìl ho. ²⁰ Proèež nesezná nic pokojného v životì svém, aniž které nejrozkošnější své vìci bude moci zachovati. ²¹ Nic mu nepozùstane z pokrmu jeho, tak že nebude mítí, èím by se troštoval. ²² By^t pak i dovršena byla hojnost jeho, ssoužení mítí bude; každá ruka trapièe oboøí se na nìj. ²³ By mìl èím naplniti bøicho své, dopustí na nìj Bùh prchlivost hnìvu svého, kterouž na nìj dštítí bude i na pokrm jeho. ²⁴ Když utíkati bude pøed zbrojí železnou, prostøelí ho luèišti ocelivé. ²⁵ Støela vyòata bude z toulu a vystøelena, nadto meè pronikne žluè jeho; a když odcházeti bude, pøikvaèí jej hrùzy. ²⁶ Všelíká neštístí jsou poleèena v skrýších jeho, zžíøe jej oheð nerozdmýchaný, zle se povede i pozùstalému v stanu jeho. ²⁷ Odkryjí nebesa nepravost jeho, a zemì povstane proti nìmu. ²⁸ Rozptýlena bude úroda domu jeho, rozplyne se v den hnìvu jeho. ²⁹ Ten^t jest podíl èlovìka bezbožného od Boha, to, pravím, dìdictví vyrèené jemu od Boha silného.

21

¹ A odpovídaje Job, øekl: ² Poslouchejte pilnì øeèi mé, a bude mi to za potíšení od vás. ³ Postrpte mne, abych i já mluvil, a když odmluvím, posmívejž se. ⁴ Zdaliž já pøed

èlovikem naøíkám? A ponìvadž jest proè, jakž nemá býti ssoužen duch mùj? ⁵ Pohleíte na mne, a užasníte se, a položte prst na ústa. ⁶ Ano já sám, když rozvažuji své bídy, tedy se ÷isím, a spopadá ÷ilo mé hrùza. ⁷ Proè bezbožní živi jsou, k vùku starému pøicházejí, též i bohatnou? ⁸ Sími jejich stálé jest pøed oblìejem jejich s nimi, a rodina jejich pøed oèima jejich. ⁹ Domové jejich bezpeèeni jsou pøed strachem, aniž metla Boží na nich. ¹⁰ Býk jejich pøipouštín bývá, ale ne na prázdno; kráva jejich rodí, a nepotrácuje plodu. ¹¹ Vypouštìjí jako stádo malièké své, a synové jejich poskakují. ¹² Povyšují hlasu pøi bubnu a harfi, a veselí se k zvuku muziky. ¹³ Tráví v štìstí dny své, a v okamžení do hrobu sstupují. ¹⁴ Kteøíž øíkají Bohu silnému: Odejdi od nás, nebo známosti cest tvých neoblubujeme. ¹⁵ Kdo jest Všemohoucí, abychom sloužili jemu? A jaký toho zisk, že bychom se modlili jemu? ¹⁶ Ale pohleí, že není v moci jejich štìstí jejich, proèež rada bezbožných vzdálena jest ode mne. ¹⁷ Èasto-liž svíce bezbožných hasne? Pøichází-liž na ni bída jejich? Poðiluje-liž je bolestmi Bùh v hnìvi svém? ¹⁸ Bývají-liž jako plevy pøed vètrem, a jako drtiny, kteréž zachvacuje vicher? ¹⁹ Odkládá-liž Bùh synùm bezbožníka nepravost jeho? Odplacuje-liž jemu tak, aby to znáti mohl, ²⁰ A aby vidìly oèi jeho neštìstí jeho, a prchlivost Všemohoucího že by pil? ²¹ O dùm pak jeho po nim jaká jest péèe jeho, když poèet mìsícù jeho bude umenšen? ²² Zdali Boha silného kdo uèiti bude umìní, kterýž sám vysokosti soudí? ²³ Tento umírá v síle dokonalosti své, všelijak bezpeèný a pokojný. ²⁴ Prsy jeho plné jsou mléka, a mozk kostí jeho svlažován bývá. ²⁵ Jiný pak umírá v hoøkosti ducha, kterýž nikdy nejídal s potíšením. ²⁶ Jednostejní v prachu lehnou, a èervy se rozlezou. ²⁷ Aj, znám^t myšlení vaše, a chytrosti, kteréž proti mnì nepraví vymýšlíte. ²⁸ Nebo pravíte: Kde jest dùm urozeného? A

kde stánek pøíbytkù bezbožných? ²⁹ Což jste se netázali jdoucích cestou? Zkušení-liž aspoð jejich nepovolíte, ³⁰ Že v den neštístí ochranu mívá bezbožný, v den, pravím, rozhnívání pøístøín bývá? ³¹ Kdo jemu oznámí zjevnì cestu jeho? Aneb za to, co èinil, kdo jemu odplatí? ³² A však i on k hrobu vyprovozen bude, a tam zùstane. ³³ Sladnou jemu hrudy údolí, nadto za sebou všechny lidi táhne, tìch pak, kteøíž ho pøedešli, není poètu. ³⁴ Hle, jak vy mne marnì troštujete, nebo v odpovìdech vašich nezùstává než faleš.

22

¹ A odpovídaje Elifaz Temanský, øekl: ² Zdaliž Bohu silnému co prospìšný býti může èlovìk, když sobì nejmoudøejí poèíná? ³ Zdaliž se kochá Všemohoucí v tom, že ty se ospravedlòuješ? Aneb má-liž zisk, když bys dokonalé ukázal býti cesty své? ⁴ Zdali, že by se tebe bál, tresce ti, mstì nad tebou? ⁵ Zdali zlost tvá není mnohá? Anobrž není konce nepravostem tvým. ⁶ Nebo jsi brával základ od bratøí svých bez pøììiny, a roucha z nahých jsi svláèel. ⁷ Vody ustalému jsi nepodal, a hladovitému zbraðovals chleba. ⁸ Ale muži boháèi pøál jsi zemì, tak aby ten, jehož osoba vzácná, v ní sedìl. ⁹ Vdovy pak pouštíl jsi prázdné, aèkoli ramena sirotkù potøína byla. ¹⁰ A protož obklièuji ti osídla, a dìsí ti strach nenadálý, ¹¹ Aneb tma, abys nevidìl, anobrž rozvodnìní pøikrývá ti. ¹² Øíkáš: Zdaž Bùh není na výsosti nebeské? Ano shlédni vrch hvìzd, jak jsou vysoké. ¹³ Protož pravíš: Jak by vidìl Bùh silný? Skrže mrákotu-liž by soudil? ¹⁴ Oblakové jsou skryše jeho, tak že nevidí; nebo okršlek nebeský obchází. ¹⁵ Šetoíš-liž stezky víku pøedešlého, kterouž kráèeli lidé marní? ¹⁶ Kteøíž vyplènìní jsou pøed èasem, potok vylit jest na základ jejich. ¹⁷ Kteøíž øíkali Bohu silnému: Odejdi od nás. Což by

tedy jim uèiniti mìl Všemohoucí? ¹⁸ On zajisté domy jejich naplnil dobrými vïcmi, (ale rada bezbožných vzdálena jest ode mne). ¹⁹ Což vidouce spravedliví, veselí se, a nevinný posmívá se jim, ²⁰ Zvlášť když není vyplénìno jmìní naše, ostatky pak jejich sežral oheð. ²¹ Pøivykejž medle s ním choditi, a pokojnìji se míti, skrze to pøijde tobì všecko dobré. ²² Pøijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož øeèi jeho v srdci svém. ²³ Navrátíš-li se k Všemohoucímu, vzdílán budeš, a vzdálíš-li nepravost od stanù svých, ²⁴ Tedy nakladeš na zemi zlata, a místo kamení potoèního zlata z Ofir. ²⁵ Nebo bude Všemohoucí nejèistším zlatem tvým, a støíbrem i silou tvou. ²⁶ A tehdáž v Všemohoucím kochati se budeš, a pozdvìhna k Bohu tváøi své, ²⁷ Pokornì modliti se budeš jemu, a vyslyší ti; proèež sliby své plniti budeš. ²⁸ Nebo cožkoli zaèneš, budeš se daøiti, anobrž na cestách tvých svítiti bude svìtlo. ²⁹ Když jiní snížení budou, tedy díš: Jáš jsem povýšen. Nebo toho, kdož jest oèi ponížených, Bùh spasena uèiní. ³⁰ Vysvobodí i toho, kterýž není bez viny, vysvobodí, pravím, èistotou rukou tvých.

23

¹ Tedy odpovìdìl Job a øekl: ² Což vždy pøedce naøíkání mé za zpouu jmìno bude, ješto bída má tìžší jest nežli lkání mé? ³ Ó bych vidìl, kde ho najíti, šel bych až k trùnu jeho. ⁴ Poøádnì bych pøed ním vedl pøi, a ústa svá naplnil bych dùvody. ⁵ Zvidìl bych, jakými slovy by mnì odpovìdìl, a porozumìl bych, co by mi øekl. ⁶ Zdaliž by podlé veliké síly své rozepøi vedl se mnou? Nikoli, nýbrž on sám dal by mi sílu. ⁷ Tuš by upøímý hádati se mohl s ním, a byl bych osvobozen všelijak od soudce svého. ⁸ Ale aj, pùjdu-li upøímo dále, tam ho není; pakli nazpìt, nepostihnu ho. ⁹ By i èím zamìstknán byl na levo, pøedce ho nespatoím;

zastø-li se na pravo, ovšem ho neuzøím. ¹⁰ Nebo on zná cestu, kteráž jest pøi mnì; bude-li mne zkušovati, jako zlato se ukáží. ¹¹ Šlepìjí zajisté jeho pøidržela se noha má, cesty jeho šetøil jsem, abych se s ní neuchyloval. ¹² Aniž od pøikázání rtù jeho uchýlil jsem se, nýbrž ustaviv se na tom, schované jsem mìl øeèi úst jeho. ¹³ On pak jestliže pøi èem stojí, kdo jej odvrátí? Ano duše jeho èehož jen žádá, toho hned dovodí. ¹⁴ A vykoná uložení své o mnì; nebo takových pøíkladù mnoho jest pøi nìm. ¹⁵ Proèež pøed tváøí jeho dìsím se; když to rozvažují, lekám se ho. ¹⁶ Bùh zajisté zemdlil srdce mé, a Všemohoucí pøedísil mne, ¹⁷ Tak že sotva jsem nezahynul v tìch temnostech; nebo pøed tváøí mou nezakryl mrákoty.

24

¹ Proè by od Všemohoucího nemìli býti skryti èasové, a ti, kteøíž jej znají, nemìli nevidìti dnù jeho? ² Bezbožní nyní mezníky pøenášejí, a stádo, kteréž mocí zajali, pasou. ³ Osla sirotkù zajímají, v zástavì berou vola od vdovy. ⁴ Strkají nuznými s cesty, musejí se vùbec skrývati chudí na svìtì. ⁵ Aj, oni jako divocí oslové na poušti, vycházejí jako ku práci své, ráno pøivstávajíce k loupeži; poušť jest chléb jejich i dìtí jejich. ⁶ Na cizím poli žnou, a z vinic bezbožníci sbírají. ⁷ Nahé pøivodí k tomu, aby nocovati musili bez roucha, nemajíce se èím pøiodíti na zimì. ⁸ A pøívaLEM v horách moknouce, nemajíce obydlí, k skále se pøivinouti musejí. ⁹ Loupí sirotky, kteøíž jsou pøi prsích, a od chudého základ berou. ¹⁰ Nahého opouštíjí, že musí choditi bez odìvu, a ti, kteøíž snášejí snopy, v hladu zùstávají. ¹¹ Ti, jenž mezi zdmi jejich olej vytlaèují, a presy tlaèí, žízníjí. ¹² Lidé v mìstech lkají, a duše zranìných volají, Bùh pak pøítrže tomu neèiní. ¹³ Oni jsou ti, kteøíž odporují svìtlu, a neznají cest jeho, aniž chodí po

stezkách jeho. ¹⁴ Na úsvitì povstává vražedník, morduje chudého a nuzného, a v noci jest jako zlodij. ¹⁵ Tolikéž oko cizoložníka šetøí soumraku, øíkaje: Nespatøí mne žádný, a tvøø zakrývá. ¹⁶ Podkopávají potmì i domy, kteréž sobì ve dne znamenali; nebo nenávidí svìtla. ¹⁷ Ale hned v jitøe pøichází na nì stín smrti; když jeden druhého poznati může, strachu stínu smrti okoušejí. ¹⁸ Lehcí jsou na svrchku vody, zloøeèené jest jmìní jejich na zemi, aniž odcházejí cestou svobodnou. ¹⁹ Jako sucho a horko uchvacuje vody snížné, tak hrob ty, jenž høešili. ²⁰ Zapomíná se na nij život matky, sladne èervùm, nebývá více pøipomínán, a tak polámána bývá nepravost jako strom. ²¹ Pøipojuje mu neplodnou, kteráž nerodí, a vdovì dobøe neèiní. ²² Zachvacuje silné mocí svou; ostojí-li kdo z nich, bojí se o život svùj. ²³ Dává jemu, na èemž by bezpečnì spolehnouti mohl, však oèi jeho šetøí cest jejich. ²⁴ Bývají zvýšeni ponikud, ale hned jich není; tak jako jiní všickni snížení, vyplénìni, a jako vrškové klasù stínáni bývají. ²⁵ Zdaliž není tak? Kdo na mne dokáže klamu, a v nic obrátí øeè mou?

25

¹ Tedy odpovídaje Bildad Suchský, øekl: ² Panování a hrùza Boží pùsobí pokoj na výsostech jeho. ³ Zdaliž jest poèet vojskùm jeho? A nad kým nevzchází svìtlo jeho? ⁴ Jakž by tedy spravedliv býti mohl bídný èlovìk pøed Bohem silným, aneb jak èist býti narozený z ženy? ⁵ Hle, ani mìsíc nesvìtil by, ani hvìzdy nebyly by èisté pøed oèima jeho, ⁶ Nadto pak smrtelný èlovìk, jsa jako èerv, a syn èlovìka, jako hmyz.

26

¹ A odpovídaje Job, øekl: ² Komu jsi napomohl? Tomu-li, kterýž nemá síly? Toho-lis retoval, kterýž jest bez

moci? ³ Komu jsi rady udílil? Nemoudrému-li? Hned jsi základu dostatečně poučil? ⁴ Komužs ty ještě zvištoval? A její duch vyšel z tebe? ⁵ Však i mrtvé věci pod vodami a obyvateli jejich sformovány bývají. ⁶ Odkryta jest propast před ním, i zahynutí není zakryto. ⁷ Onti roztáhl púlnoèní stranu nad prázdnum, zavìsil zemi na nièemž. ⁸ Zavazuje vody v oblacích svých, aniž se trhá oblak pod nimi. ⁹ On sám zdržuje stále trùn svůj, a roztahuje na ním oblaky své. ¹⁰ Cíl vymìøil rozlívání se vodám, až do skonání svítla a tmy. ¹¹ Sloupové nebeští tæsou se a pohybují od žehrání jeho. ¹² Mocí svou rozdílil moøe, a rozumností svou dutí jeho. ¹³ Duchem svým nebesa ozdobil, a ruka jeho sformovala hada dlouhého. ¹⁴ Aj, to[†] jsou jen èástky cest jeho, a jak nestižitelné jest i to malièko, což jsme slyšeli o ním. Høímání pak moci jeho kdo srozumí?

27

¹ Potom dále Job vedl øeè svou a øekl: ² Živ[†] jest Bùh silný, kterýž zavrhl øei mou, a Všemohoucí, kterýž hoøkostí naplnil duši mou, ³ Že nikoli, dokudž duše má ve mnì bude a duch Boží v chøípích mých, ⁴ Nebudou mluviti rtové moji nepravosti, a jazyk můj vynáseti lsti. ⁵ Odstup ode mne, abych vás za spravedlivé vysvìdìil; dokudž dýchati budu, neodložím upøímosti své od sebe. ⁶ Spravedlnosti své držím se, aniž se jí pustím; nezahanbí[†] mne srdce mé nikdy. ⁷ Bude jako bezbožník nepøitel můj, a povstávající proti mnì jako nešlechtník. ⁸ Nebo jaká jest nadìje pokrytce, by pak lakomìl, když Bùh vytrhne duši jeho? ⁹ Zdaliž volání jeho vyslyší Bùh silný, když na nìj øijde ssoužení? ¹⁰ Zdaliž v Všemohoucím kochati se bude? Bude-liž vzývati Boha každého èasu? ¹¹ Ale já uèím vás, v kázni Boha silného jsa, a jak se mám k Všemohoucímu, netajím. ¹² Aj, vy všickni to vidíte, proèež

vždy tedy takovou marnost vynášíte? ¹³ Ten má podíl èlovìk bezbožný u Boha silného, a to didictví ukrutníci od Všemohoucího pøijímají: ¹⁴ Rozmnoží-li se synové jeho, rozmnoží se pod meò, a rodina jeho nenasytí se chlebem. ¹⁵ Pozùstalí po nìm v smrti pohøbeni budou, a vdovy jeho nebudou ho plakati. ¹⁶ Nashromáždí-li jako prachu støíbra, a jako bláta najedná-li šatù: ¹⁷ Co najedná, to spravedlivý obleèe, a støíbro nevinný rozdílí. ¹⁸ Vystaví-li jako Arktura dùm svùj, bude však jako bouda, kterouž udìlal strážný. ¹⁹ Bohatý když umøe, nebude pochován; pohledí nikdo, an^t ho není. ²⁰ Postihnou jej hrùzy jako vody, v noci kradmo zachvátí ho vicher. ²¹ Pochytí jej východní vítr, a odejde, nebo vichøicí uchvátí jej z místa jeho. ²² Takové vìci na nij dopustí Bùh bez lítosti, aèkoli pøed rukou jeho prudce utíkati bude. ²³ Tleskne nad nìm každý rukama svýma, a ckátí bude z místa svého.

28

¹ Má^t zajisté støíbro prameny své, a zlato místo k pøehánìní. ² Železo z zemì vzato bývá, a kámen rozpuštìný dává mìi. ³ Cíl ukládá temnostem, a všelikou dokonalost èlovìk vystihá, kámen mrákoty a stínu smrti. ⁴ Protrhuje se øeka na obyvatele, tak že ji nemùže žádný pøebøesti, a svozována bývá umìním smrtelného èlovìka, i odchází. ⁵ Z zemì vychází chléb, aèkoli pod ní jest nìco rozdílného, podobného k ohni. ⁶ V nìkteré zemi jest kamení zafirové a prach zlatý, ⁷ K èemuž stezky nezná žádný pták, aniž ji spatøilo oko luòáka, ⁸ Kteréž nešlapala mladá zviø, aniž šel po ní lev. ⁹ K škøemeni vztahuje ruku svou, a z koøene pøevrací hory. ¹⁰ Z skálí vyvodí potùèky, a všecko, což jest drahého, spatøuje oko jeho. ¹¹ Vylévati se øekám zbraouje, a tak cožkoli skrytého jest, na svìtlo vynáší. ¹² Ale moudrost kde nalezena bývá? A kde jest místo

rozumnosti? ¹³ Neví smrtelný ělovík ceny její, aniž bývá nalezena v zemi živých. ¹⁴ Propast praví: Není ve mně, moøe také dí: Není u mne. ¹⁵ Nedává se zlata ěistého za ni, aniž odváženo bývá støbro za sminu její. ¹⁶ Nemùže býti cenina za zlato z Ofir, ani za onychin drahý a zafir. ¹⁷ Nevrovná se jí zlato ani drahý kámen, aniž smìnina býti mùže za nádobu z ryzího zlata. ¹⁸ Korálù pak a perel se nepøipomíná; nebo nabytí moudrosti dražší jest nad klénoty. ¹⁹ Není jí rovný v ceně smaragd z Mouøenínské zemi, aniž za ěisté zlato mùže cenina býti. ²⁰ Odkudž tedy moudrost pøichází? A kde jest místo rozumnosti? ²¹ Ponìvadž skryta jest pøed oèima všelikého živého, i pøed nebeským ptactvem ukryta jest. ²² Zahynutí i smrt praví: Ušima svýma slyšely jsme povìst o ní. ²³ Sám Bùh rozumí cestì její, a on ví místo její. ²⁴ Nebo on konèiny zemi spatøuje, a všechno, což jest pod nebem, vidí, ²⁵ Tak že vítru váhu dává, a vody v míru odvažuje. ²⁶ On též vymìøuje dešti právo, i cestu blýskání hromù. ²⁷ Hned tehdáž vidìl ji, a rozhlásil ji, pøipravil ji, a vystihl ji. ²⁸ Ělovíku pak øekl: Aj, bázeø Páni jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.

29

¹ Ještì dále Job vedl øeè svou, a øekl: ² Ó bych byl jako za èasù pøedešlých, za dnù, v nichž mne Bùh zachovával, ³ Dokudž svítil svící svou nad hlavou mou, pøi jehož svìtle chodíval jsem v temnostech, ⁴ Tak jako jsem byl za dnù mladosti své, dokudž pøívìtivost Boží byla v stanu mém, ⁵ Dokudž ještì Všemohoucí byl se mnou, a všudy vùkol mne dítky mé, ⁶ Když šlepíje mé máslem oplývaly, a skála vylévala mi prameny oleje, ⁷ Když jsem vycházel k bráni skrze místo, a na ulici strojíval sobì stolicí svou. ⁸ Jakž mne spatøovali mládenci, skrývali se, starci pak povstávali a

stáli. ⁹ Knížata choulili se v øeèech, anobrž ruku kladli na ústa svá. ¹⁰ Hlas ývod se tratil, a jazyk jejich lnul k dásním jejich. ¹¹ Nebo ucho slyše, blahoslavilo mne, a oko vida, posvidèovalo mi, ¹² Že vysvobozuji chudého volajícího, a sirotka, i toho, kterýž nemá spomocníka. ¹³ Požehnání hynoucího pøicházelo na mne, a srdce vdovy k plésání jsem vzbuzoval. ¹⁴ V spravedlnost jsem se oblàèel, a ona ozdobovala mne; jako pláš⁴ a koruna byl soud mùj. ¹⁵ Místo oèí býval jsem slepému, a místo noh kulhavému. ¹⁶ Byl jsem otcem nuzných, a na pøi, jíž jsem nebyl povídom, vyptával jsem se. ¹⁷ A tak vylamoval jsem tøenovní zuby nešlechetníka, a z zubù jeho vyrážel jsem loupež. ¹⁸ A protož jsem øíkal: V hnízdì svém umru, a jako písek rozmnožím dny. ¹⁹ Koøen mùj rozloží se pøi vodách, a rosa nocovati bude na ratolestech mých. ²⁰ Sláva má mladnouti bude pøi mnì, a luèišti mé v ruce mé obnovovati se. ²¹ Poslouchajíce, èekali na mne, a pøestávali na radì mé. ²² Po slovu mém nic nemìnili, tak na ni dštila øeè má. ²³ Nebo oèekávali mne jako dešti, a ústa svá otvírali jako k pøívalu žádostivému. ²⁴ Žertoval-li jsem s nimi, nevíøili; proèež u vážnosti mne míti neoblevovali. ²⁵ Pøišel-li jsem kdy k nim, sedal jsem na pøedním místì, a tak bydlil jsem jako král v vojšti, když smutných potíšuje.

30

¹ Nyní pak posmívají se mi mladší mne, jejichž bych otù nechtìl byl postavit se psy stáda svého. ² Aè síla rukou jejich k èemu by mi byla? Zmaøena jest pøi nich starost jejich. ³ Nebo chudobou a hladem znuzeni, utíkali na planá, tmavá, soukromná a pustá místa. ⁴ Kteøíž trhali zeliny po chrastinách, ano i koøení, a jalovec za pokrm byl jim. ⁵ Z prostøed lidí vyhánìní byli; povolávali za nimi, jako za zlodijem, ⁶ Tak že musili bydleti v výmolích potokù,

v dírách zemi a skáli. ⁷ V chrastinách øvali, pod trní se shromažiovali, ⁸ Lidé nejnešlechterníší, nýbrž lidé bez poctivosti, menší váhy i než ta zemi. ⁹ Nyní, pravím, jsem jejich písničkou, jsa jim uèinìn za pøísloví. ¹⁰ V øsklivosti mne mají, vzdalují se mne, a na tváø mou nestydí se plvati. ¹¹ Nebo Bùh mou vážnost odjal, a ssoužil mne; proèež uzdu pøed pøítomností mou svrhli. ¹² Po pravici mládež povstává, nohy mi podrážejí, tak že šlapáním protøeli ke mnì stezky nešlechternosti své. ¹³ Mou pak stezku zkazili, k bídi mé pøidali, aè jim to nic nepomùže. ¹⁴ Jako širokou mezerou vskakují, a k vyplènìní mému valí se. ¹⁵ Obrátily se na mne hrùzy, stihají jako vítr ochotnost mou, nebo jako oblak pomíjí zdraví mé. ¹⁶ A již ve mnì rozlila se duše má, pochytili mne dnové trápení mého, ¹⁷ Kteréž v noci vrtá kosti mé ve mnì; proèež ani nervové moji neodpoèívají. ¹⁸ Odiv mùj miní se pro násilnou moc bolesti, kteráž mne tak jako obojek sukni mé svírá. ¹⁹ Uvrhl mne do bláta, tak že jsem již podobný prachu a popelu. ²⁰ Volám k tobì, ó Bože, a neslyšíš mne; postavuji se, ale nehledíš na mne. ²¹ Obrátils mi se v ukrutného nepøítele, silou ruky své mi odporuješ. ²² Vznášíš mne u vítr, sázíš mne na něj, a k rozplynutí mi pøivodíš zdravý soud. ²³ Nebo vím, že mne k smrti odkážeš, a do domu, do nihož se shromažiuje všeliký živý. ²⁴ Jisti že⁺ nevztáhne Bùh do hrobu ruky, by pak, když je stírá, i volali. ²⁵ Zdaliž jsem neplakal nad tím, kdož okoušel zlých dnù? Duše má kormoutila se nad nuzným. ²⁶ Když jsem dobrého èekal, pøišlo mi zlé; nadál jsem se svítla, ale pøišla mrákota. ²⁷ Vnitøností mé zevøely, tak že se ješti neupokojily; pøedstihli mne dnové trápení. ²⁸ Chodím osmahlý, ne od slunce, povstáváje, i mezi mnohými køièím. ²⁹ Bratrem uèinìn jsem drakù, a tovaryšem mladých pstrosù. ³⁰ Kùže má zèernala na mnì, a kosti mé vyprahly od horkosti. ³¹ A

protož v kvílení obrátila se harfa má, a pís'alka má v hlas plaèících.

31

¹ Smlouvu jsem uèinil s oèima svýma, a proè bych hledil na pannu? ² Nebo jaký jest díl od Boha s hùry, aneb dìdictví od Všemohoucího s výsosti? ³ Zdaliž zahynutí nešlechtnému a pomsta zázraèná èinitelùm nepravosti pøipravena není? ⁴ Zdaliž on nevidí cest mých, a všech krokù mých nepoèítá? ⁵ Obíral-li jsem se s neupøímostí, a chvátala-li ke lsti noha má: ⁶ Nech⁺ mne zváží na váze spravedlnosti, a pøezví Bùh upøímost mou. ⁷ Uchýlil-li se krok mùj s cesty, a za oèima mýma odešlo-li srdce mé, a rukou mých chytla-li se jaká poškrvna: ⁸ Tedy co nasejí, nech⁺ jiný sní, a výstøelkové moji a⁺ jsou vykoøenìni. ⁹ Jestliže se dalo pøivábiti srdce mé k ženì, a u dveøí bližního svého èinil-li jsem úklady: ¹⁰ Nech⁺ mele jinému žena má, a nad ní a⁺ se schylují jiní. ¹¹ Nebo⁺ jest to nešlechtnost, a nepravost odsudku hodná. ¹² Oheò ten zajisté by až do zahynutí žral, a všecku úrodu mou vykoøenil. ¹³ Nechtìl-li jsem státi k soudu s služebníkem svým aneb dìvkou svou v rozepøi jejich se mnou? ¹⁴ Nebo co bych èinil, kdyby povstal Bùh silný? A kdyby vyhledával, co bych odpovìdìl jemu? ¹⁵ Zdali ten, kterýž mne v bøíše uèinil, neuèinil i jeho? A nesformoval nás hned v životì jeden a týž? ¹⁶ Odepøel-li jsem žádosti nuzných, a oèi vdovy jestliže jsem kormoutil? ¹⁷ A jedl-li jsem skyvu svou sám, a nejedl-li i sirotek z ní? ¹⁸ Ponìvadž od mladosti mé rostl se mnou jako u otce, a od života matky své býval jsem vdovì za vùdce. ¹⁹ Díval-li jsem se na koho, že by hynul, nemaje šatù, a nuzný že by nemìl odìvu? ²⁰ Nedobroøeèila-li mi bedra jeho, že rounem beranù mých se zahøel? ²¹ Opøáhl-li jsem na sirotka rukou

svou, když jsem v bráni viděl pomoc svou: ²² Lopatka má od svých plecí nechť odpadne, a ruka má z kloubu svého ať se vylomí. ²³ Nebo jsem se bál, aby mne Bůh nesetřel, jehož bych velebností nikoli nezničil. ²⁴ Skládal-li jsem v zlatě naději svou, aneb hrudi zlata oříkal-li jsem: Doufání mé? ²⁵ Veselil-li jsem se z toho, že bylo rozmnoženo zboží mé, a že ho množství nabyla ruka má? ²⁶ Hledil-li jsem na svítlost slunce svítícího, a na měsíc spanile chodící, ²⁷ Tak že by se tajně dalo svěsti srdce mé, a že by líbala ústa má ruku mou? ²⁸ I toť by byla nepravost odsudku hodná; neboť bych tím zapíral Boha silného nejvyššího. ²⁹ Radoval-li jsem se z neštěstí toho, kterýž mne nenáviděl, a plésal-li jsem, když se mu zle vedlo? ³⁰ Nedopustilť jsem zajisté hřešiti ani ústům svým, abych zlořečení žádal duši jeho. ³¹ Jestliže neoříkala ěeládka má: Ó by nám dal někdo masa toho; nemůžeme se ani najísti? ³² Nebo vni nenocoval host, dvěma své pocestnému otvíral jsem. ³³ Pøikrýval-li jsem jako jiní lidé pøestoupení svá, skrýváje v skrýši své nepravost svou? ³⁴ A ať bych byl mohl škoditi množství velikému, ale pohaniní rodù díšilo mne; protože jsem mlěl, nevycházeje ani ze dveří. ³⁵ Ó bych měl toho, kterýž by mne vyslyšel. Ale aj, totoť jest znamení mé: Všemohoucí sám bude odpovídati za mne, a kniha, kterouž sepsal odpurce můj. ³⁶ Víť Bůh, nenesil-li bych ji na rameni mém, neotočil-li bych ji sobě místo koruny. ³⁷ Počet kroků svých oznámil bych jemu, jako kníže přiblížil bych se k němu. ³⁸ Jestliže proti mně země má volala, tolikéž i záhonové její plakali, ³⁹ Jídal-li jsem úrody její bez peněz, a duši držitelů jejich pøivodil-li jsem k vzdychání: ⁴⁰ Místo pšenice nechť vzejde trní, a místo ječmene koukol. ⁴¹ Skonávají se slova Jobova.

32

¹ A když pøestali ti tøi muži odpovídati Jobovi, proto že se spravedlivý sobì zdál, ² Tedy rozpáliv se hnìvem Elihu, syn Barachele Buzitského z rodu Syrského, na Joba, rozhnìval se, proto že spravedlivijší pravil býti duši svou nad Boha. ³ Ano i na ty tøi z pøátel jeho roznítìl se hnìv jeho, proto že nenalézajíce odpovìdi, však potupovali Joba. ⁴ Nebo Elihu oèekával na Joba a na nì s øeèí, proto že starší byli vìkem než on. ⁵ Ale vida Elihu, že nebylo žádné odpovìdi v ústech tìch tøí mužù, zažhl se v hnìvi svém. ⁶ I mluvil Elihu syn Barachele Buzitského, øka: Já jsem nejmladší, vy pak jste starci, proèež ostýchaje se, nesmil jsem vám oznámìti zdání svého. ⁷ Myslil jsem: Staøí mluvíti budou, a mnoho let mající v známost uvedou moudrost. ⁸ Ale vidím, že Duch Boží v èlovìku a nadšení Všemohoucího èiní lidi rozumné. ⁹ Slavní ne vždycky jsou moudøí, aniž starci vždycky rozumíjí soudu. ¹⁰ A protož pravím: Poslouchejte mne, oznámím i já také zdání své. ¹¹ Aj, oèekával jsem na slova vaše, poslouchal jsem dùvodù vašich dotud, dokudž jste vyhledávali øeèi, ¹² A bedlivì vás soudì, spatøil jsem, že žádného není, kdo by Joba pøemohl, není z vás žádného, ješto by odpovídal øeèem jeho. ¹³ Ale díte snad: Nalezli jsme moudrost, Bùh silný stihá jej, ne èlovìk. ¹⁴ Odpovím: Aè Job neobracel proti mnì øeèi, a však slovy vašimi nebudu jemu odpovídati. ¹⁵ Bojí se, neodpovídají více, zavrhlì od sebe slova. ¹⁶ Èekal jsem zajisté, však ponìvadž nemluví, ale mlèí, a neodpovídají více, ¹⁷ Odpovím i já také za sebe, oznámím zdání své i já. ¹⁸ Nebo pln jsem øeèí, tìsno ve mnì duchu života mého. ¹⁹ Aj, bøicho mé jest jako mest nemající prùduchu, jako sudové noví rozpuklo by se. ²⁰ Mluvíti budu, a vydchnu sobì, otevru rty své, a odpovídati budu. ²¹ Nebudu pak øetøiti osoby žádného, a k èlovìku bez promìdování jména

mluviti budu. ²² Nebo neumím jmen promìðovati, nebo tudíž by mne zachvátil stvoøitel můj.

33

¹ Slyšíš tedy, prosím, Jobe, øeìi mé, a všech slov mých ušima svýma pozoruj. ² Aj, již^t otvírám ústa svá, mluví jazyk můj v ústech mých. ³ Upøímost srdce mého a umìní vynesou rtové moji. ⁴ Duch Boha silného uèinil mne, a dchnutí Všemohoucího dalo mi život. ⁵ Mùžeš-li, odpovídej mi, pøiprav se proti mnì, a postav se. ⁶ Aj, já podlé žádosti tvé budu^t místo Boha silného; z bláta sformován jsem i já. ⁷ Proèež strach ze mne nepøedíš ti, a ruka má nebude^t k obtížení. ⁸ Øekl jsi pak pøede mnou, a hlas ten øeìi tvých slyšel jsem: ⁹ Èist jsem, bez pøestoupení, nevinný jsem, a nepravosti pøi mnì není. ¹⁰ Aj, pøèeiny ku potøení mne shledal Bùh, klade mne sobì za nepøítele, ¹¹ Svírá poutami nohy mé, støeže všech stezek mých. ¹² Aj, tím nejsi spravedliv, odpovídám tobì, nebo vitší jest Bùh nežli èlovìk. ¹³ Oè se s ním nesnadníš? Že^t všech svých vícì nezjevuje? ¹⁴ Ano jednou mluví Bùh silný, i dvakrát, a nešetøí toho èlovìk. ¹⁵ Skrže sny u vidìní noèním, když pøipadá hluboký sen na lidi ve spaní na ložci, ¹⁶ Tehdáž odkrývá ucho lidem, a èemu je uèi, to zpèeè^tuje, ¹⁷ Aby odtrhl èlovìka od skutku zlého, a pýchu od muže vzdálil, ¹⁸ A zachoval duši jeho od jámy, a život jeho aby netrefil na meè. ¹⁹ Tresce i bolestí na lùži jeho, a všechny kosti jeho násilnou nemocí, ²⁰ Tak že sobì život jeho oškloví pokrm, a duše jeho krmi nejlahodnější. ²¹ Hyne tìlo jeho patrni, a vyhlédají kosti jeho, jichž prvé nebylo vídati. ²² A tak bývá blízká hrobu duše jeho, a život jeho smrtelných ran. ²³ Však bude-li mítì andìla vykladaèe jednoho z tisíce, kterýž by za èlovìka oznámil pokání jeho: ²⁴ Tedy smiluje se nad ním, a dí: Vypros^t jej, a^t nesstoupí

do porušení, oblíbil⁺ jsem mzdu vyplacení. ²⁵ I odmladne tilo jeho nad dítcí, a navrátí se ke dnùm mladosti své. ²⁶ Kožiti se bude Bohu, a zamiluje jej, a patøiti bude na něj tváøí ochotnou; nadto navrátí èlovíku spravedlnost jeho. ²⁷ Kterýž hledì na lidi, øekne: Zhøešil⁺ jsem byl, a to, což pravého bylo, pøevrátìl jsem, ale nebylo mi to prospìšné. ²⁸ Bùh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život mùj, aby svìtlo spatøoval. ²⁹ Aj, všecko⁺ to dílá Bùh silný dvakrát i tøikrát pøi èlovíku, ³⁰ Aby odvrátìl duši jeho od jámy, a aby osvícen byl svìtlem živých. ³¹ Pozoruj, Jobe, poslouvej mne, mlè, a⁺ já mluvím. ³² Jestliže máš slova, odpovídej mi, nebo bych chtìl ospravedlniti tebe. ³³ Pakli nic, ty mne poslouvej; mlè, a pouèím ti moudrosti.

34

¹ Ještì mluvil Elihu, a øekl: ² Poslouvejte, moudøí, øeèì mých, a rozumní, ušima pozorujte. ³ Nebo ucho øeèì zkušuje, tak jako dásnì okoušejí pokrmu. ⁴ Soud sobì zvolme, a vyhledejme mezi sebou, co by bylo dobrého. ⁵ Nebo øekl Job: Spravedliv jsem, a Bùh silný zavrhl pøi mou. ⁶ Svè-liž bych pøe ukrývati mìl? Pøeplnìna jest bolestí rána má bez provinìní. ⁷ Který muž jest podobný Jobovi, ješto by pil posmìch jako vodu? ⁸ A že by všel v tovaryšství s èiniteli nepravosti, a chodil by s lidmi nešlechetnými? ⁹ Nebo øekl: Neprospívá to èlovíku líbiti se Bohu. ¹⁰ A protož, muži rozumní, poslouvejte mne. Odstup od Boha silného nešlechtnost a od Všemohoucího nepravost. ¹¹ Nebo on podlé skutkù èlovíka odplací, a podlé toho, jaká jest èí cesta, pùsobí, aby to nalézal. ¹² A naprosto Bùh silný neèiní nic nešlechtní, a Všemohoucí nepøevrací soudu. ¹³ Kdo svìøil jemu zemi? A kdo zpøádal všecken okršlek? ¹⁴ Kdyby se na něj obrátìl, a ducha jeho i duši jeho k

sobì vzal, ¹⁵ Umøelo by všeliké tělo pojednou, a tak by èlovìk do prachu se navrátil. ¹⁶ Máš-li tedy rozum, poslyš toho, pusť v uši své hlas øeèi mých. ¹⁷ Ješto ten, kterýž by v nenávisti mìl soud, zdaliž by panovati mohl? Èili toho, jenž jest svrchovanì spravedlivý, za nešlechtného vyhlásíš? ¹⁸ Zdaliž sluší králi øici: Ó nešlechtný, a šlechticùm: Ó bezbožní? ¹⁹ Mnohem ménì tomu, kterýž nepøijímá osob knížat, aniž u nìho má pøednost urozený pøed nuzným; nebo dílo rukou jeho jsou všickni. ²⁰ V okamžení umírají, tøebas o pùl noci postrèeni bývají lidé, a pomíjejí, a zachvácen bývá silný ne rukou lidskou. ²¹ Nebo oèi jeho hledí na cesty èlovìka, a všechny kroky jeho on spatøuje. ²² Neníť žádných temností, ani stínu smrti, kdež by se skryli èinitelé nepravosti. ²³ Aniž zajisté vzkládá na koho více, tak aby se s Bohem silným souditi mohl. ²⁴ Pyšné stírá bez poètu, a postavuje jiné na místa jejich. ²⁵ Nebo zná skutky jejich; proèež na nì obrací noc, a potøíni bývají. ²⁶ Jakožto bezbožné rozráží je na místì patrném, ²⁷ Proto že odstoupili od nìho, a žádných cest jeho nešetøili, ²⁸ Aby dokázal, že pøipouští k sobì køik nuzného, a volání chudých že vyslychá. ²⁹ (Nebo když on spokojí, kdo znepokojí? A když skryje tváø svou, kdo jej spatøí?) Tak celý národ, jako i každého èlovìka jednostejnì, ³⁰ Aby nekraloval èlovìk pokrytý, aby nebylo lidem ourazu. ³¹ Jisti žeť k Bohu silnému raději toto mluveno býti má: Ponesuť, nezruším. ³² Mimo to, nevidím-li èeho, ty vyuè mne; jestliže jsem nepravost páchal, neuèiním toho víc. ³³ Nebo zdali vedlé tvého zdání odplacovati má, že bys ty toho neliboval, že bys ono zvoloval, a ne on? Pakli co víš jiného, mluv. ³⁴ Muži rozumní se mnou øeknou, i každý moudrý poslouchaje mne, ³⁵ Že Job hloupì mluví, a slova jeho nejsou rozumná.

³⁶ Ó by zkušěn byl Job dokonale, pro odmlouvání nám jako lidem nepravým, ³⁷ Ponìvadž k høíchu svému pøidává i nešlechetnost, mezi námi také jen chloubu svou vynáší, a rozmnožuje øeèi své proti Bohu.

35

¹ Ještì mluvil Elihu, a øekl: ² Domníváš-liž se, že jsi to s soudem øekl: Spravedlnost má pøevyšuje Boží? ³ Nebo jsi øekl: Co mi prospìje, jaký užitèk budu mítì, bych i nehøešil? ⁴ Já odpovím tobì místnì, i tovaryšùm tvým s tebou. ⁵ Pohleì na nebe a viz, anobrž spatø oblaky, vyšší, než-lis ty. ⁶ Jestliže bys høešil, co svedeš proti nìmu? A by^t se i rozmnožily nešlechetnosti tvé, co mu uškodíš? ⁷ Budeš-li spravedlivý, èeho mu udílíš? Aneb co z ruky tvé vezme? ⁸ Každému^t èlovìku bezbožnost jeho uškodí, a synu èlovìka spravedlnost jeho prospìje. ⁹ Z množství nátisk trpících, kteréž k tomu pøivodí, aby úpìli a kòieeli pro ukrutnost povýšených, ¹⁰ Žádný neøíká: Kde jest Bùh stvoøitel mùj? Ješto on dává zpìv i v noci. ¹¹ On vyuèuje nás nad hovada zemská, a nad ptactvo nebeské moudøejší nás èiní. ¹² Tehdáž volají-li pro pýchu zlých, nebývají vyslyšáni. ¹³ A jistì že^t ošemetnosti nevyslychá Bùh silný, a Všemohoucí nepatøí na ni. ¹⁴ Mnohem ménì, jestliže díš: Nepatøíš na to. Sám s sebou vejdi v soud pøed ním, a doufej v nìho. ¹⁵ Ale nyní ponìvadž nic není tich vícì, navštívìl jej hnìv jeho; nebo nechce znáti hojnosti této veliké. ¹⁶ A protož marnì Job otvírá ústa svá, hloupi rozmnožuje øeèi své.

36

¹ Zatím pøidal Elihu, a øekl: ² Postrp mne malièko, a oznámím^t šìøe; nebo^t mám ještì, co bych za Boha mluvil. ³ Vynesu smysl svùj zdaleka, a stvoøiteli svému

pøivlastním spravedlnost. ⁴ V pravdì, že^t nebudou lživé øeèi mé; zdravì smýšlejícího máš mne s sebou. ⁵ Aj, Bùh silný mocný jest, aniž svých zamítá; silný jest, a srdce udatného. ⁶ Neobživuje bezbožného, chudým pak k soudu dopomáhá. ⁷ Neodvrací od spravedlivého øeì svých, nýbrž s králi na stolici sází je na vïky, i bývají zvýšeni. ⁸ Pakli by poutami sevøíni byli, zapleteni jsouce provazy ssoužení: ⁹ Tudy jim v známost uvedí høích jejich, a že pøestoupení jejich se ssilila. ¹⁰ A tak otvírá sluch jejich, aby se napravili, anobrž mluví jim, aby se navrátili od nepravosti. ¹¹ Uposlechnou-li a budou-li jemu sloužiti, stráví dny své v dobrém, a léta svá v potíšení. ¹² Pakli neuposlechnou, od meèe sejdou, a pozdychají bez uminí. ¹³ Nebo kteøíž jsou neèistého srdce, pøivítšují hnìvu, aniž k nimu volají, když by je ssoužil. ¹⁴ Protož umírá v mladosti duše jejich, a život jejich s smilníky. ¹⁵ Vytrhuje, pravím, ssouženého z jeho ssoužení, a ty, jejichž sluch otvírá, v trápení. ¹⁶ A tak by i tebe pøenesl z prostøedku úzkosti na širokost, kdež není stìsniní, a byl by pokojný stùl tvùj tukem oplývající. ¹⁷ Ale ty zasloužil, abys jako bezbožný souzen byl; soud a právo na ti dochází. ¹⁸ Jistì strach, aby ti neuvrhl Bùh u vïšší ránu, tak že by jakkoli veliká výplaty mzda, tebe nevyprostila. ¹⁹ Zdaliž by sobì co vážil bohatství tvého? Jistì ani nejvýbornějšího zlata, ani jakékoli síly neb moci tvé. ²⁰ Nechvátež tedy k noci, v kterouž odcházejí lidé na místo své. ²¹ Hleš, abys se neohlédal na marnost, zvoluje ji raději, nežli ssoužení. ²² Aj, Bùh silný nejvyšší jest mocí svou. Kdo jemu podobný uèitel? ²³ Kdo jemu vymìøil cestu jeho? Kdo jemu smí øíci: Èiníš nepravost? ²⁴ Pamìtliv buš raději, abys vyvyšoval dílo jeho, kteréž spatøují lidé, ²⁵ Kteréž, pravím, všickni lidé vidí, na niž èlovìk patøí zdaleka. ²⁶ Nebo Bùh silný tak jest veliký, že ho nemùžeme poznati,

poèet let jeho jest nevystižitelný. ²⁷ On zajisté vyvodí krùpije vod, kteréž vylévají děš⁴ z oblakù jeho, ²⁸ Když se rozpouštijí oblakové, a kropí na mnohé lidi. ²⁹ (Anobř vyrozumí-li kdo roztažení oblakù, a zvuku stánku jeho, ³⁰ Jak rozprostírá nad ním svìtlo své, aneb všecko moøe pøikrývá? ³¹ Skrže ty vící zajisté tresce lidi, a též dává pokrmu hojnost. ³² Oblaky zakrývá svìtlo, a pøikazuje mu ukrývati se za to, co je potkává.) ³³ Ohlašuje o ním zvuk jeho, též dobytek, a to hned, když pára zhùru vstupuje. ³⁴ Také⁴ se i nad tím dìsí srdce mé, až se pohybuje z místa svého.

37

¹ Poslouchejte pilnì hømotného hlasu jeho, a zvuku z úst jeho pocházejícího. ² Pode všecka nebesa jej rozprostírá, a svìtlo své k krajùm zemi. ³ Za nímž zvuèí hlukem, a høímá hlasem důstojnosti své, aniž mešká s jinými vícími, když se slýchá hlas jeho. ⁴ Bùh silný høímá hlasem svým pøedivnì, èiní veliké vící, a však nemùžeme rozumìti, jak. ⁵ Snìhu zajisté øíká: Buì na zemi, tolikéž pršce deš'ové, ano i pøívalu násilnému. ⁶ Zavírá ruku všelikého èlovíka, aby žádný z lidí nemohl konati díla svého. ⁷ Tehdáž i zvìø vchází do skrýše, a v peleších svých obývá. ⁸ Z skrýše vychází vichøice, a od pùlnoèní strany zima. ⁹ Dchnutím Bùh silný dává mráz, až se široké vody zavírají. ¹⁰ Také i pøi svlažování zemi pohybuje oblakem, a rozhání mraèno svìtlem svým. ¹¹ A tentýž sem i tam obrací se moudrostí jeho, aby èinil, což by mu koli pøikázal na tváøi okršlku zemského. ¹² Buì k trestání, neb pro zemi svou, buì k prokazování dobrotivosti, spraví to, že se postaví. ¹³ Pozorujž toho, Jobe, zastav se a podívej se divùm Boha silného. ¹⁴ Víš-li, kdy Bùh ukládá co o tìch vícech, aneb kdy chce osvìcovati svìtlem oblaky své?

¹⁵ Znáš-li, jak se vznášejí oblakové, a jiné divy dokonalého v umíních? ¹⁶ A že ti roucho tvé zahřívati bude, když Bůh zemi pokojnou činí vítry poledními? ¹⁷ Roztáhal-li jsi s ním nebesa trvánlivá, k zrcadlu slitému podobná? ¹⁸ Poukaž nám, co bychom øekli jemu; nebo nemůžeme ani øeèi zpøádati pro temnost. ¹⁹ Zdaž jemu kdo oznámí, co bych já mluvil? Pakli by kdo za mne mluvil, jistì že by byl sehlcen. ²⁰ Ano nyní nemohou patøiti lidé na svìtlo, když jest jasné na oblacích, když je vítr prochází a vyèištuje, ²¹ Od pùlnoèní strany s jasnem jako zlato pøicházejí, ale v Bohu hroznìjší jest sláva. ²² Všemohoucí, jehož vystihnouti nemůžeme, aè jest veliký v moci, však soudem a pøísnou spravedlností netrápí. ²³ Protož bojí se ho lidé; neohlédá se na žádného z tìch, kdož jsou moudrého srdce.

38

¹ Tedy odpovìdìl Hospodin Jobovi z vichru, a øekl: ² Kdož jest to, jenž zatemòuje radu øeèmi neumìlými? ³ Pøepaš nyní jako muž bedra svá, a naè se tebe tázati budu, oznam mi. ⁴ Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Povìz, jestliže máš rozum. ⁵ Kdo rozmìøil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni? ⁶ Na èem podstavkové její upevnìni jsou? Aneb kdo založil úhelný kámen její, ⁷ Když prozpìvovaly spolu hvìzdy jitøní, a plésali všickni synové Boží? ⁸ Aneb kdo zavøel jako dveømi moøe, když vyšlo z života, a zjevilo se? ⁹ Když jsem mu položil oblak za odív, a mrákotu místo plének jeho, ¹⁰ Když jsem jemu uložil úsudek svùj, pøistaviv závory a dvéøe, ¹¹ I øekl jsem: Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím, skládati budeš dutí vlnobití svého. ¹² Zdaž jsi kdy za dnù svých rozkázal jitru? Ukázal-lis záøi jitøní místo její, ¹³ Aby uchvacovala kraje zemi, a bezbožní aby z ní

vymítání byli? ¹⁴ Tak aby proměnu přijímala jako vosk pečetní, oni pak aby nedlouho stáli jako roucho, ¹⁵ A aby bezbožným zbraďováno bylo světla jejich, a rámi vyvýšené zlámáno bylo? ¹⁶ Pěšel-lis až k hlubinám mořským? A u vnitřnosti propasti chodil-lis? ¹⁷ Jsou-li tobě zjeveny brány smrti? A brány stínu smrti viděl-lis? ¹⁸ Shlédl-lis šírokosti země? Oznam, jestliže ji znáš všechnu. ¹⁹ Která jest cesta k obydlí světla, a které místo temnosti, ²⁰ Že bys je pojal v meze jeho, poněvadž bys srozumíval stezkám domu jeho? ²¹ Viděl-lis tehďáž, že jsi měl se naroditi, a počet dnů tvých jak veliký býti má? ²² Pěšel-lis až ku pokladům sněhu? A poklady krupobití viděl-lis, ²³ Kterých chováš k řasu ssoužení, ke dni bitvy a boje? ²⁴ Kterými se cestami rozdíluje světlo, kterých rozhání východní vítr po zemi? ²⁵ Kdo rozdítil povodní tok, a cestu blýskání hromovému, ²⁶ Tak aby přšel děšť i na tu zemi, kdež není lidí, na poušť, kdež není řlovika, ²⁷ Aby zapájel místa planá a pustá, a k zřstu přivodil trávu mladistvou? ²⁸ Má-liž děšť otce? A kdo plodí krupě rosy? ²⁹ Z čeho života vychází mráz? A jiní nebeské kdo plodí? ³⁰ Až i vody jako v kámen se proměňují, a svrček propasti zamrzá. ³¹ Zdali zavázati můžeš rozkoše Kuóatek, aneb stahování Orionovo rozvázati? ³² Můžeš-li vyvoditi hvězdy polední v řas jistý, aneb Arktura s syny jeho povedeš-li? ³³ Znáš-li řád nebes? Můžeš-li spravovati panování jejich na zemi? ³⁴ Můžeš-li pozdvihnouti k oblaku hlasu svého, aby hojnost vod přikryla tebe? ³⁵ Ty-liž vypustíš blýskání, aby vycházela? Zdalíž řeknou tobě: Ať teč jsme? ³⁶ Kdo složil u vnitřnostech lidských moudrost? Aneb kdo dal rozumu stížitelnost? ³⁷ Kdo vypravovati bude o nebesích moudře? A láchvice nebeské kdo nastrojuje, ³⁸ Aby svlažená země zase stuhnouti mohla, a hrudy se v hromadě držely? ³⁹ Honíš-liž ty lvu loupež? A hltavost lvěat naplňuješ-

liž, ⁴⁰ Když se stulují v peleších svých, ustavièní z skryší èihajíce? ⁴¹ Kdo pøipravuje krkavci pokrm jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulají se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

39

¹ Víš-li, kterého èasu rodí kamsíkové, a laò ku porodu pracující spatøil-lis? ² Máš-li v poètu mìsíce, kteréž vypløují? Znáš-li, pravím, èas porodu jejich? ³ Jak se kladou, plod svùj utiskají, a s bolestí ho pozbývají? ⁴ Jak se zmocòují mladí jejich, i odchovávají picí polní, a vycházejíce, nenavracují se k nim? ⁵ Kdo propustil zviø, aby byla svobodná? A øemení divokého osla kdo rozvázal? ⁶ Jemuž jsem dal pustinu místo domu jeho, a místo pøíbytku jeho zemi slatinnou. ⁷ Posmívá se hluku mìstskému, a na kòikání toho, kdož by jej honil, nic nedbá. ⁸ To, což nachází v horách, jest pastva jeho; nebo toliko zeliny hledá. ⁹ Svolí-liž jednorožec, aby tobì sloužil, a u jeslí tvých aby nocoval? ¹⁰ Pøipøáhneš-liž provazem jednorožce k orání? Bude-liž vláèeti brázdy za tebou? ¹¹ Zdaž se na něj ubezpeèíš, proto že jest veliká síla jeho, a poruèíš jemu svou práci? ¹² Zdaž se jemu dovìøíš, že sveze semeno tvé, a na humno tvé shromáždí? ¹³ Ty-lis dal pávùm kòidlo pikné, aneb péro èápu neb pstrosu? ¹⁴ A že opouští na zemi vejce svá, aèkoli je v prachu osedí, ¹⁵ Nic nemysle, že by je noha potlaèiti, aneb zviø polní pošlapati mohla? ¹⁶ Tak se zatvrzuje k mladým svým, jako by jich nemil; jako by neužiteèná byla práce jeho, tak jest bez starosti. ¹⁷ Nebo nedal jemu Bùh moudrosti, aniž mu udílil rozumnosti. ¹⁸ Èasem svým zhùru se vznášeje, posmívá se koni i jezdcí jeho. ¹⁹ Zdaž ty dáti mùžeš koni sílu? Ty-li ozdobiš šíji jeho øehtáním? ²⁰ Zdali jej zastrašíš jako kobytku? Anobrž frkání chøípí jeho strašlivé jest. ²¹ Kopá

dùl, a pléše v síle své, vycházeje vstøíc i zbroji. ²² Smíje se strachu, aniž se leká, aniž ustupuje zpátkem pøed ostrostí meèe, ²³ Aè i toul na ním chøestí, a blyští se døevce a kopí. ²⁴ S hømotem a s hnìvem kopá zemi, aniž pokojnì stojí k zvuku trouby. ²⁵ Anobrž k zvuku trouby øehce, a zdaleka cítí boj, hluk knížat a prokøikování. ²⁶ Zdali podlé rozumu tvého létá jestøáb, roztahuje kòidla svá na poledne? ²⁷ Zdali k rozkazu tvému zhùru se vznáší orlice, a vysoko se hnízdí? ²⁸ Na skále pøebývá, pøebývá na špièaté skále jako na hradì, ²⁹ Odkudž hledá pokrmu, kterýž z daleka oèima svýma spatøuje. ³⁰ Ano i mladí její støebí krev, a kde tìla mrtvá, tu i ona jest. ³¹ A tak odpovídaje Hospodin Jobovi, øekl: ³² Zdali hádající se s Všemohoucím obviní jej? Kdo chce viniti Boha, nechť odpoví na to. ³³ Tehdy odpovìdìl Job Hospodinu a øekl: ³⁴ Aj, chaterný[†] jsem, což bych odpovídal tobì? Ruku svou kladu na ústa svá. ³⁵ Jednou jsem mluvil, ale nebudu již odmlouvati, nýbrž i podruhé, ale nebudu více pøidávati.

40

¹ Ještì odpovídaje Hospodin z vichru Jobovi, i øekl: ² Pøepaš nyní jako muž bedra svá, a naè se tebe tázati budu, oznam mi. ³ Zdaliž pak i soud mùj zrušiti chceš? Což mne odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil? ⁴ Èili máš rámì jako Bùh silný, a hlasem jako on høímáš? ⁵ Ozdobiž se nyní vyvýšeností a dùstojností, v slávu a okrasu oblec se. ⁶ Rozprostøi prchlivost hnìvu svého, a pohleì na všelikého pyšného, a sniž ho. ⁷ Pohleì, pravím, na všelikého pyšného, a sehnì jej, anobrž setøi bezbožné na místì jejich. ⁸ Skrej je v prachu spolu, tváø jejich zavìž v skrytì. ⁹ A tak i já budu tì oslavovati, že tì zachovává pravice tvá. ¹⁰ Aj, hle slon, ježž jsem jako i tebe uèinil, trávu jí jako vůl. ¹¹ Aj, hle moc jeho v bedrách jeho, a

síla jeho v pupku bõicha jeho. ¹² Jak chce, ohání ocasem svým, aèkoli jest jako cedr; žily lùna jeho jako ratolesti jsou spletené. ¹³ Kostì jeho jako trouby mìdiné, hnátové jeho jako sochor železný. ¹⁴ On^t jest pøední z úèinkù Boha silného, uèinitel jeho sám na něj doložiti mùže meè svùj. ¹⁵ Hory zajisté pøinášejí mu pastvu, a všecka zvìø polní hrá tam. ¹⁶ V stínu léhá, v soukromí mezi tõtím a bahnem. ¹⁷ Døíví stín dávající stínem svým jej pøikrývá, a vrbí potoèní obkličuje jej. ¹⁸ Aj, zdržuje øeku tak, že nemùže dospíchatì; tuší sobì, že požøe Jordán v ústa svá. ¹⁹ Zdaž kdo pøed oèima jeho polapí jej, aneb provazy protáhne chøpì jeho? ²⁰ Vytáhneš-liž velryba udicì, aneb provazem pohøíženým až k jazyku jeho? ²¹ Zdali dàš kroužek na chøpì jeho, aneb hákem probodneš èelist jeho? ²² Zdaž se obrátí k tobì s prosbami, aneb mluvitì bude tobì lahodnì? ²³ Uèinì-liž smlouvu s tebou? Pøijmeš-liž jej za služebníka vìného? ²⁴ Zdaž budeš s ním hrátì jako s ptáèkem, aneb pøivážeš jej dìtem svým? ²⁵ Pøistrojí-liž sobì hody z nìho spoleèníci, a rozdílí-liž jej mezi kupce? ²⁶ Zdaž naplníš háky kùži jeho, a vidlicemi rybáøskými hlavu jeho? ²⁷ Vztáhni jen na něj ruku svou, a neuèiníš zmínky o boji. ²⁸ Aj, nadìje o polapení jeho mylná jest. Zdaž i k spatøení jeho èlovìk nebývá poražen?

41

¹ Není žádného tak smilého, kdo by jej zbudil, kdož tedy postaví se pøede mnou? ² Kdo mne èím pøedšel, abych se jemu odplacel? Cožkoli jest pode vším nebem, mé jest. ³ Nebudu mlèeti o údech jeho, a o síle výborného sformování jeho. ⁴ Kdo odkryl svrcek odìvu jeho? S dvojími udidly svými kdo k nìmu pøistoupí? ⁵ Vrata úst jeho kdo otevøe? Okolo zubù jeho jest hrùza. ⁶ Šupiny jeho pevné jako štítové sevøené velmi tuze. ⁷ Jedna druhé tak

blízko jest, že ani vítr nevchází mezi ně. ⁸ Jedna druhé se pøidrží, a nedílí se. ⁹ Od kýchání jeho zažžehá se svítlo, a oèi jeho jsou jako záøe svítání. ¹⁰ Z úst jeho jako pochodní vycházejí, a jiskry ohnivé vyskakují. ¹¹ Z chøipí jeho vychází dým, jako z kotla vroucího aneb hrnce. ¹² Dýchání jeho uhlí rozpaluje, a plamen z úst jeho vychází. ¹³ V šíji jeho pøebývá síla, a pøed ním utíká žalost. ¹⁴ Kusové masa jeho drží se spolu; celistvé jest v něm, aniž se rozdrobuje. ¹⁵ Srdce jeho tuhé jest jako kámen, tak tuhé, jako úlomek zpodního žernovu. ¹⁶ Vyskýtání jeho bojí se nejsilnější, až se strachem i vyèišťují. ¹⁷ Meè stihající jej neostojí, ani kopí, šíp neb i pancíø. ¹⁸ Pokládá železo za plevy, ocel za døevo shnilé. ¹⁹ Nezahání ho støela, v stéblo obrací se jemu kamení prakové. ²⁰ Za stéblo poèítá støelbu, a posmívá se šermování kopím. ²¹ Pod ním ostré støepiny, stele sobì na vici špièaté jako na bláti. ²² Působí, aby vøelo v hlubinì jako v kotle, a kormoutilo se moøe jako v moždíøi. ²³ Za sebou patrnou èiní stezku, až sezdá, že propast má šediny. ²⁴ Žádného není na zemi jemu podobného, aby tak uèinìn byl bez strachu. ²⁵ Cokoli vysokého jest, za nic pokládá, jest králem nade všemi šelmami.

42

¹ Tedy odpovídá Job Hospodinu, øekl: ² Vím, že všechno mùžeš, a že nemůže pøekaženo býti tvému myšlení. ³ Kdo jest to ten, ptá se, ješto zatemòuje radu Boží tak hloupì? Protož pøiznávám se, že jsem tomu nerozumìl. Divnější jsou ty vici nad mou stížitelnost, aniž jich mohu poznati. ⁴ Vyslychejž, prosím, když bych koli mluvil; když bych se tebe tázal, oznamuj mi. ⁵ Toliko jsem slýchal o tobì, nyní pak i oko mé tì vidí. ⁶ Proèež mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popele. ⁷ Stalo se pak, když odmluvil

Hospodin slova ta k Jobovi, že øekl Hospodin Elifazovi Temanskému: Rozpálil se hnìv mùj proti tobì, a proti dvìma pøátelùm tvým, proto že jste nemluvili o mnì toho, což pravého jest, tak jako služebník mùj Job. ⁸ Protož nyní vezmìte sobì sedm volkù, a sedm skopcù, a jdìte k služebníkù mému Jobovi, abyste dali obìtovati obìt za sebe, a služebník mùj Job, aby se modlil za vás. Nebo jistì oblèej jeho pøijmu, abych neuèinil s vámi podlé bláznovství vašeho; nebo nemluvili jste toho, což pravého jest, o mnì, tak jako služebník mùj Job. ⁹ A tak odšedše Elifaz Temanský a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, uèinili, jakž jim byl pøikázal Hospodin, a pøijal Hospodin oblèej Jobùv. ¹⁰ Navrátil také Hospodin to, což odjato bylo Jobovi, když se modlil za pøátely své, tak že což mìl Job, rozmnožil to Hospodin dvénásobnì. ¹¹ A sšedše se k nìmu všickni pøíbuzní, a všechny pøíbuzné jeho, a všickni známí jeho prvnìjší, jedli s ním chléb v domì jeho, a lítost majíce nad ním, potìšovali ho nade vším tím zlým, kteréž byl uvedl Hospodin na nìj. A dali jemu jeden každý peníz jeden, a jeden každý náušnici zlatou jednu. ¹² A tak požehnal Hospodin Jobovi k posledku více nežli v poèátku jeho. Nebo mìl ètrnácte tisíc ovcí, a šest tisíc velbloudù, a tisíc spøežení volù, a tisíc oslic. ¹³ Mìl také sedm synù a tøi dcery, ¹⁴ Z nichž první dal jméno Jemima, jméno pak druhé Keciha, a jméno tøetí Kerenhappuch. ¹⁵ Aniž se nacházely ženy tak krásné, jako dcery Jobovy, ve všì té krajinì; kterýmž dal otec jejich dìdictví mezi bratøími jejich. ¹⁶ Byl pak živ Job potom sto a ètyøidceti let, a vidìl syny své, a syny synù svých, až do ètvrtého pokolení. ¹⁷ I umøel Job, stár jsa a pln dnù.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition
of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmo Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2018-11-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 12 Mar 2019 from source files dated 5 Mar 2019

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900